

POŠTNI NAPLAČANA V GOTOVINI

BOGOLIUB

1 2 3 0
IANVAR

Zanom-
nite
si!

Najboljše in najcenejše je

Zlaatorog
terpeninovo milo

Kje in kdaj je treba jemati

Energina

železnato kina vino

Energina

je potreben vsem osebam, pri katerih opazate slabokrvnost, bledo barvo obraza, nervoznost, pomanjkanje teka, pomanjkanje spanja, pogosti glavobol, telesne slabosti v obče.

Energina

je potreben vsakemu otroku, ki hodi v šolo. Otroci so nežni, podvrženi raznim boleznim.

Dajajte jim dnevno 2-3 male žličke okusnega Energina, železnatega kina-vina, ki jih obvaruje pred vsemi boleznimi, ker Energina daje močno in zdravo kri, krepi živce, daje jim izboren tek, krepi jim celo telo.

Energina

je potreben deklicam in fantom med 14 in 17 letom, ker v tej prehodni dobi morajo imeti močno in zdravo kri.

Energina

je potreben vsem osebam, ki so prebolele kakršnokoli bolezen, ker jim v kratkem času povrne moč in dobro razpoloženje.

Za okrepitev otrok zadoščajo 3 velike steklenice po 3 male žličke na dan. Za okrepitev odraslih je potreba 3-6 velikih steklenic po 3 velike žlice na dan.

Je izredno dobrega okusa.

Dobiva se v vseh lekarnah in drogerijah 1 velika polliterska steklenica Din 40.—. Kjer se ne dobi, naročite na naslov: Laboratorij „ALGA“, Sušak

3 velike steklenice $\frac{1}{2}$ l vsebine Din 128.—
6 velikih steklenic $\frac{1}{2}$ l vsebine Din 248.— in 1 steklenica zastonj
12 velikih steklenic $\frac{1}{2}$ l vsebine Din 492.— in 2 steklenici zastonj

Koledar Apostolstva molitve za januar 1930.

Glavni mesečni namen, blag. od sv. Očeta: Da bodo vsi eno.

Misijonski mesečni namen, blagoslovljen od sv. Očeta:
Da bodo vsi eno.

Mesečni zavetnik: Spreobrnjenje sv. Pavla (25.)

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Sreda	Novo leto	Zmaga sv. Cerkve	Ljublj. Trnovo	Stari trg
2 Četrtek	Makarij op.	Ponižani sovražniki sv. Cerkve	Dobrova	"
3 Petek	Genovefa d.	Častilci presv. Srca	Babno polje	Sl. Oradeč
4 Sobota	Til škol	Odlčnost nešlih mož	Planina p. R.	"
5 Nedelja	Ime Jezusovo	Apostolstvo molitve	Javorje	" S. E.
6 Poned.	Sv. 3 kralji	Misijoni med pogani	Sv. Trije kralji	"
7 Torek	Valentin š.	Katoliška akcija pri nas	Stari log	" boln.
8 Sreda	Severin op.	Prezibajoči in gladujoči.	Mozelj	Sv. Jan. p. Drav.
9 Četrtek	Julijan in Baz. m.	Dobro časopisje	1/2 Mek. Repnje	Razbor
10 Petek	Higin p.	Rešitev Rusije	Begunje p. L.	Sv. Miklavž
11 Sobota	Agaton p.	Obisk duhovnih vaj	Olsevek	Št. Ilj p. Turj.
12 Nedelja	Sv. družina	Lepo družinsko življenje	Borovec	"
13 Poned.	Veronika d.	Sočutje s trpečimi	Trnje	Sv. Vid n. Vald.
14 Torek	Hilarij c. uč.	Srednješolski mladini	Unec	Pameče
15 Sreda	Pavel puščavnik	Ki so v bliž. pr ložn.	Podzemelj	Dolič
16 Četrtek	Marcel p.	Jugoslovanski škofoje	Sora	Sv. Peter Kr. g.
17 Petek	Anton puščavnik	Sprava med sovražniki	Železniki	Podgorje
18 Sobota	Sv. Petra stol v R.	Naš konkordat	Ljub. Sv. Peter	Sele
19 Nedelja	2. po razgl. Gosp.	Lepo poklekovanje v cerkvi	Špitalič	Celje (mesto)
20 Poned.	Fabijan	Vse priporočene zadeve	Kočevje	"
21 Torek	Neja	Odlčnost v skušnjavah	Sela p. Kamniku	"
22 Sreda	Vincenc	Državniki	Goriče	Sv. Jožef n. C.
23 Četrtek	Zaroka Mar. D.	Zakonska čistost	Poljana	"
24 Petek	Timotej š.	Oorečnost dušnega pastirja	Brezovica	"
25 Sobota	Spreob. sv. Pavla	Spreobrnjenje pregonjalcev vere	Vrhnika	Celje (Mar. c.)
26 Nedelja	3. po razgl.	Dobrodelne ustanove	Mavčiče	Celje (Kopuc.)
27 Poned.	Janez Zlat. c. uč.	Ču: za družabno pravičnost	St. Oselica	"
28 Torek	Marjeta d.	Stiskani in brezposelni	Goče	"
29 Sreda	Frančišek S. c. uč.	Premagovanje samega sebe	Rakovnik	Celje (boln.)
30 Četrtek	Martina d.	Veronauk	Peče	"
31 Petek	Peter Nol. sp.	Misijonarji. Umrli	Senožeče	Celje (šol. ss.)

Odpustki za mesec januar 1930.¹

1. Sreda, prva v mesecu. Novo leto. P. o. a) udom br. preč. Srca Mar.; b) udom družbe krščanskih družin; c) istim kakor 16. dan; d) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, molijo po namenu sv. očeta ter opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu.

2. Četrtek, prvi v mesecu. P. o. udom br. sv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi.

3. Petek, prvi v mesecu. P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo spravno sv. obhajilo, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu svetega očeta; c) udom br. presv. Srca Jez.

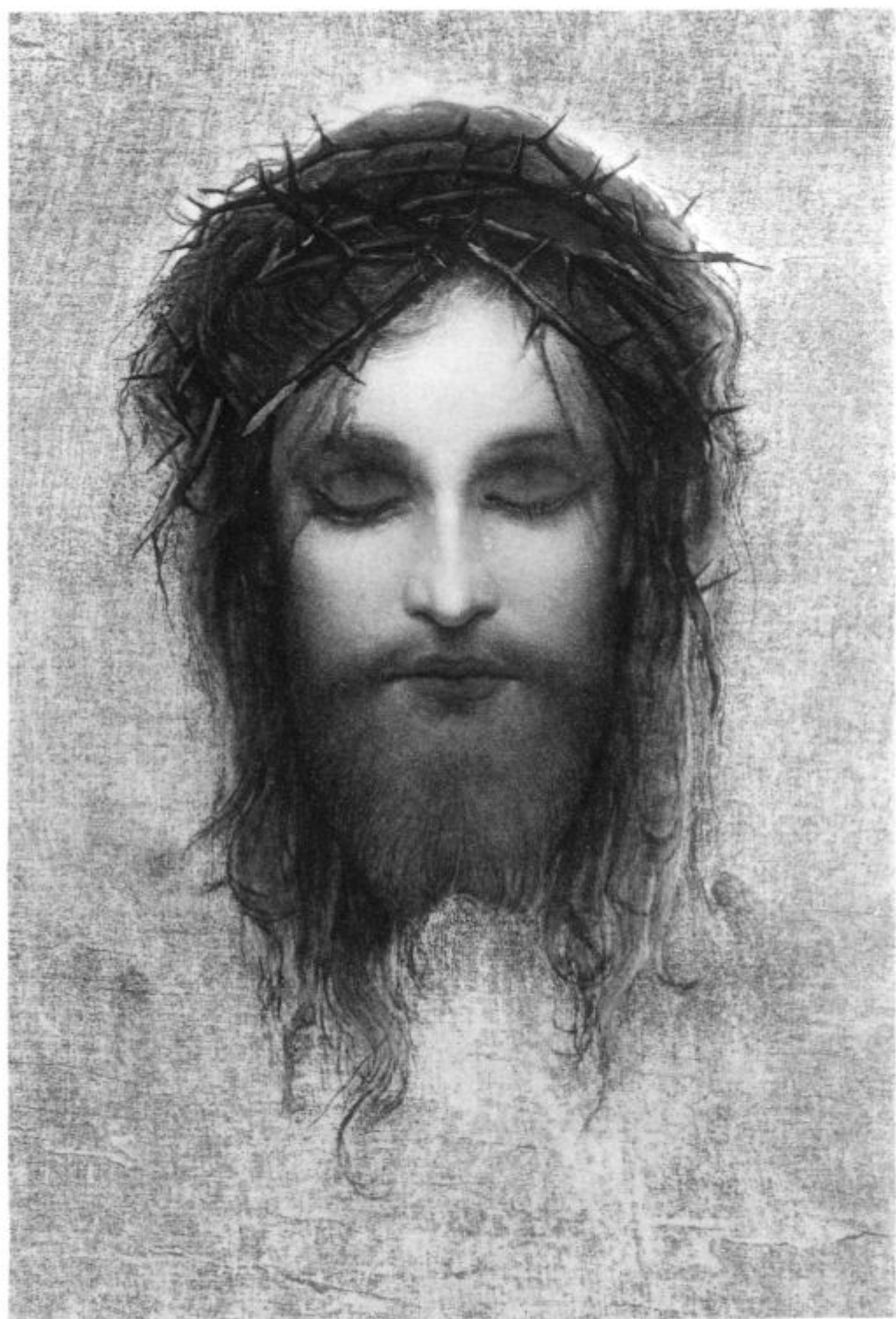
4. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni,

da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, prejmejo sv. obhajilo in molijo po namenu svetega očeta.

5. Nedelja, prva v mesecu. Presladko Ime Jezusovo. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. R. Telesom. P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) danes ali v osmini vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta; v nedeljo zadostuje v ta namen biti pri sv. maši; d) istim kakor 16. dan.

6. Ponedeljek. Razglašenje Gospodovo. P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati, jim more mesto tega spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udom družbe živega rožnega venca; e) udom br. za duše v vica; f) udom družbe krščanskih družin; g) udom družbe sv. Petra Klaverja, ako obiščejo cerkev in molijo za razširjanje svete vere in po namenu

¹ P. o. pomeni popolni odpustek; v. o. pomeni vesoljna odveza tretjerednikom; br. pomeni bratovičina.

P * O * M * A
K * * * * *
* J * E * Z *

P * I * J * I
* * * * *
* V * I * V *

JANUAR

XXVIII. LETNIK

1930

Sveti Oče kliče...

Letos prihaja »Bogoljub« k vam s sliko dobrega Pastirja. V naročju ima ovčico, ki se je bila izgubila in zašla z dobre paše na stranska, nevarna pota. Dobri Pastir je šel za njo. Ni se ustrašil trnja in osata; krvavele so mu noge, ko jo je iskal po kamenitih potih. Slednjič jo je našel vsò izmučeno, sestradano. Ljubeznivo jo je vzel v naročje in nesel k čredi. Kako je bil vesel, ko je imel spet zbrane okrog sebe vse ovčice!

»Bogoljub« je dober pastir, pa bi rad obvaroval vse, ki so Marijini in Jezusovi prijatelji. Želi pa pritegniti na presv. Srce Gospodovo tudi vse tiste, ki ljubezni dobrega Pastirja ne poznajo, ker so zašli na kriva pota. Nesrečni so, pa miru in sreče najti ne morejo, ker jo iščejo tam, kjer je ni. Pri Jezusu je sreča, pri njem veselje, pri njem zveličanje! Božji Odrešenik tako lepo vabi: »Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.« (Mt 11, 28.) Prav onim, ki so zgrešili dobrega Pastirja, velja klic: »Se druge ovce imam, ki niso iz tega hleva; tudi tiste moram pripeljati: in poslušate bodo moj glas in bo ena čreda, en pastir.« (Jan 10, 17.)

Iz Rima prihaja glas, ki ga noben katoličan ne sme in ne more preslišati, ker je to glas našega skupnega očeta. Vedno silneje in silneje nás vabi sv. Oče Pij XI. na delo v duhu k a t o l i š k e a k c i j e. Namestnik Jezusov, rimski papež, misli na vse: na

tiste, ki so že dobri, da bi se v ljubezni do Boga in do bližnjega okrepili, da bi kot laiški apostoli (pomočniki duhovnikov) širili božje kraljestvo; in na tiste, ki ne žive po zapovedih in željah Gospodovega Srca, da bi prišli k njemu, ki je Pot, Resnica in Življenje.

Marija, mati Jezusova in mati naša, naj nam bo vodnica pri skupnem delu. Pod Marijino zastavo je pot varna. Prósimo vse, ki ste že zbrani pod Marijinim praporom: bodite celi družabniki, celi katoličani! V boju za Boga in za Cerkev mora biti vsak junak! Kako boste sami kazali Marijino pot k Jezusu, če bi vam ljudje očitali: »Pridigujte z zgledom, z življenjem, ne z besedo!« »Bogoljub« vas bo vse leto zvesto učil ljubezni do Marije, življenja s Cerkvijo (liturgijo), apostolskega dela in ljubezni do dobrega Pastirja.

Naj bi novo leto krepilo, utrdilo in pomnožilo naše vrste! Pozivamo zlasti mladeniče in može, naj bi se pridružili Marijini zastavi! Naš prapor stoji trdno, ker je postavljen na temelju, ki je Kristus. In kjer je Kristus, tam je zmaga. Odložite vsak prazen strah pred ljudmi. Prihitite v vrste Marijinih otrok in prisezite zvestobo Materi in njenemu Sinu! Besedo dano Bogu pa držite do groba! Označujte povsod, da ste tudi vi prišli po Mariji k Jezusu!

Polnočnica.

Dr. Fr. Jaklič.

Božični praznik izvira iz 4. stoletja. Takrat se je morala Cerkev boriti zoper arijanizem, ki je zanikaval, da bi bil Kristus pravi Bog, ampak mu je pripisoval le neko višjo angelsko naravo, ki da se je združila s človeško. Katoliški svet je bil torej takrat živo prevzet od resničnosti Kristusovega božanstva; ta osnovna verska resnica, izrečena od 300 škofov v Niceji, je bila globoko zapisana v mišljenje in čuvstvovanje vernikov, — zato ni čudno, da je tudi v liturgiji (bogoslužju) takrat vpeljanega praznika Gospodovega rojstva izrazito poudarjena.

Ta praznik je sv. Cerkev določila za 25. december. S tem ni hotela trditi, da bi se bil Jezus res ravno na ta dan rodil; vzrok je bil namreč ta: 25. december so praznovali pagani, osobito častilci solčnega boga Mitre, kot »slavje nepremagljivemu solncu«, katero res ravno tisti dan premaža temo in začne pridobivati na moči in vplivu; njim nasproti pa je hotela Cerkev prav na ta dan poudariti, da je le Kristus »prava Luč, ki razsvetljuje vsakega človeka«, kakor je izrekel on sam o sebi: »Jaz sem luč sveta. Kdor gre za menoj, ne bo hodil v temi, marveč bo imel luč življenja.«

Zato se tudi misel o Kristusu-Luči, ki nam prisije skozi mrak adventa, povrača v polnočni božični maši.

Polnočno bogoslužje ni torej ljubka idila s spevi angelov in sviranjem pastirske piščali, marveč je kakor kraljevsko slavje, mogočno in veličastno, žarko obsevano z lučjo Kristusovega božanstva. Betlehemske Dete je pravi Bog in Kralj vesoljstva; samo neskončna ljubezen in nepojmljivo usmiljenje sta ga ponižala do našega ubožstva, kot mu poje naša stara pesem:

Usmiljenje samo za nas te rodi.

*

Močno in polno se razgiblje veliki zvon, njegov glas sega do daljnih vasi, vsako hišo in vsako dušo vabi v cerkev, kjer se bo ob evharistični daritvi proslavil spomin na Odrašenikovo rojstvo. »Pojdimo torej v Betlehem in pogledjmo, kar se je zgodilo in nam je oznanil Gospod,« govorimo s srečnimi pastirji.

Cerkev je bogato razsvetljena, duhovniki pojo Jutranjice. »Kristus se je rodil, pojdimo ga moliti!« se začne prelepi, starodavni spev. Sledi mu daljša hvalnica včlovečeni Besedi. Potem se zvrstijo deveteri mesijanski psalmi, berila in druge molitve.

Ko se dvanajstero udarcev počasi usuje iz zvonika, zadoni izpred oltarja Te Deum. To sveto noč še tem bolj navdušeno in hvaležno poje naše srce: »Ti, Kristus, si kralj veličanstva, ti si Očetov večni Sin. Ti se nisi branil učlovečenja v telesu Device, da si odrešil človeka.«

*

Pozvoni, polnočna maša se začne; Cerkev bo priklicala božično Dete v vsej njegovi resničnosti, veličastnosti in ljudomili dobrotljivosti na snežnobelega prte in naše pobožne misli in naša ljubeča čuvstva bodo v njem dobila cilj in oporo.

Prvi del sv. maše, ki se imenuje Maša katehúmenov, to je onih, ki so se šele pripravljali za krst, govori skoro samo o božičnih skrivnostih. Drugi del maše, začenjajoč se z darovanjem in imenovan Maša vernikov, pa tudi v sveti noči ostane pri svojem starodavnem, preprostem, pa častitljivem besedilu, saj je evharistična daritev ista kot je vedno.

I. Maša katehúmenov.

Veličasten je njen Vstop. V molčečo pratišino večnosti nas popelje, kjer iz Očeta od vekomaj in neprestano izhaja Sin, prejemajoč v duhovnem rojstvu vso Očetovo naravo. Zdajci izpregovori v Vstopu Kristus-Bog: »Gospod mi je rekel: Moj sin si ti, danes sem te rodil.« Ta »danes« je večnost, nedeljiva in vsa hkrati navzoča; v njej kipi in prehaja božje življenje od Očeta do Sina.

Kako vse drugače je to notranje in neskončno srečno življenje božje od življenja na zemlji, kjer se ljudstva in narodi hrumeč prerivajo za oblast in čast, kakor v drugi vrstici Vstopa vzklikne psalmist: »Zakaj hrume narodi in si ljudstva vmišljajo prazne reči?«

Neskončno srečni, nepremagljivi Bog na eni strani, na drugi pa večno nemirna človeška siročina, odtujena od Boga in

obtežena z grehi, — kolika razlika! In v to siročino se pogrezne božji Sin, da bi jo osrečil. Samo pretresljivo globoki, pa obenem tako preprosti cerkveni koral more dostojno izraziti vso globino te skrivnosti.

Po prošnji k trem božjim osebam za usmiljenje in po Slavi, ki se začne s spevom angelov nad betlehemskimi pašniki, sledi Prošnja. V njej zahrepnimo iz tihe noči v zanosu žive vere po božjem gledanju, po bližjem spoznavanju večnega rojstva božjega Sina in po radostnem združenju z njim. Takole molimo: »O Bog, ki si naredil, da je presveta noč sijala s svetlobo prave luči, prosimo te, ki smo skrivnost Jezusove luči spoznali na zemlji, da bomo uživali tudi njegove radosti v nebesih.«

Zato pa je treba, da ne živimo kot otroci teme, ampak kot otroci luči. Na to nas opomni sv. Cerkev v Berilu, in sicer s prisrčno toplimi besedami sv. Pavla do njegovega ljubljenegega učenca Tita, škofa na Kreti: »Preljubi! Prikazala se je milost Boga, našega Zveličarja, vsem ljudem, ki nas uči, da se odpovejmo hudo-biji in posvetnim željam ter trezno, pravično in bogaboječe živimo na tem svetu, pričakujoč blaženega upanja in častitljivega prihoda velikega Boga, našega Zveličarja Jezusa Kristusa, ki je dal sam sebe za nas, da bi nas rešil vse krivice in sebi očistil izvoljeno ljudstvo, vneto za dobra dela.«

Evangelij po Luku se odtrga od notranjega božjega življenja in rojstva večne Besede in se vstavi pred betlehemskim hlevom in Kristusovim človeškim rojstvom iz Device.

Časi so se dopolnili. Mogočni cesar Avgust šteje podložne narode, pa ne slutí, da je ravno s tem poslušno orodje Vladarja, ki hoče, da bodi Mesija rojen ravno v Betlehemu, čeprav ne bo to njegova domovina. Obubožal je Davidov kraljevski rod in njegovi potomci, med njimi tudi Marija in Jožef, skromno prihajajo k štetju. Veliko se jih je sešlo in marsikateri ubožni družini so morale skalnate okoliške dupline nuditi nočevališče. Pa nobena izmed žena ni tega tako bridko občutila kot Devica Marija, kajti njeni dnevi so se bili že dopolnili. Hlev z vsem svojim hladom, z vso svojo revščino in zapuščenostjo jo je sprejel z Jožefom vred. »In porodila je sina prvorojenca, ga povila v plenice in položila v jaslí, ker zanj ni bilo prostora v hiši.«

Čudoviti ukrepi božji! Zares, njegove misli niso naše misli.

In kdo bo prvi pozvan k Mesiji, ki ga čaka judovski narod že več ko dva tisoč let? Ne bogati in učeni in češčeni, ampak neuki pastirji, preprosti in ubožni; njim se prikaže nadzemski knez-angel v vsem svojem blesku in pomiri njih bojazen: »Ne bojte se, zakaj glejte, veliko veselje vam oznanjam, ki bo vsemu ljudstvu: danes vam je rojen Zveličar, ki je Kristus Gospod, v mestu Davidovem. In to vam bodi znamenje: našli boste Dete, v plenice povito in v jaslí položeno.« In še cela množica angelov se je prvemu pridružila, prepevaje slavo Boгу in blagrovaje človeški rod.

Človeško srce ne bo moglo nikoli izčrpati vsega bogastva in vse tolažilnosti te blagovesti. Tudi onim, ki so v sveti noči docela zapuščeni, postane ob njej toplo pri srcu, ker tudi Marija in Jezus in Jožef so bili odpodeni od ljudi.

Koliko nasprotje med notranjo vrednostjo svete Družinice in njeno skrajno stisko in bedo! Vse merjenje človeške notranje vrednosti po zunanosti je torej varljivo.

Z V e r o, v kateri hvaležno klonimo z duhom pred božjim razodetjem, se konča Maša katehumenov, ki so takrat morali iz cerkve in so ostali v njej le oni, ki so že prejeli sv. krst. Začne se

II. Maša vernikov.

Najprej so donašali k oltarju darine (kruh in vino); od tega je duhovščina odbrala, kolikor je bilo treba za daritev. Pevci so med obhodom peli D a r o v a n j e, to je tiste psalme, ki so se najbolj skladali s praznikovo vsebino. Dandanes ni več obhoda in Darovanje polnočnice se je skrčilo na en sam vzklik 95. psalma: »Veselite se nebesa in raduj se zemlja pred obličjem Gospodovim, zakaj prišel je!«

Po opravljenih običajnih molitvah in obredih darovanja prosimo v Tihí m o l i t v i, da bi z zglednim življenjem postali podobni Boгу, ko je tudi Rog postal nam enak po učlovečenju in rojstvu: »Prosimo, Gospod, naj ti bo všeč današnja daritev, da bomo po tem presvetem združenju dobili s pomočjo tvoje milosti podobnost z Njim, po katerem smo s teboj združeni.«

Nato poje sv. Cerkev P r e d g l a s j e. Nevidni Bog se nam je s svojim rojstvom vidno javil, — naj bi se obratno mi po njem povzpeli do nevidnih, nadzemskih

dobrin. »Zakaj po skrivnosti učlovečene Besede je nova luč tvoje slave zasvetila očem naše duše, da se do ljubezni nevidnih dobrot povzdiguje, ko Boga vidno spoznavamo.« Naše slavljenje božje se potem pridruži angelskim zborom, kateri so bili pred davnimi stoletji poslali svoje zastopnike k betlehemski votlini in hiti skozi zvezdno noč pred troedinega Boga.

Hitro se bliža evharistični prihod Kristusov. Besedilo, nastalo še v dobi, ko so rimski cesarji preganjali mlado krščanstvo, se ob božični misli nič ne spremeni, le pred naštevanjem svetnikov pred povzdigovanjem se vplete stavek o Devici Mariji, katera nam je v tej presveti noči rodila Odrešenika.

Ko pozvončka, vse utihne. Tišina betlehemskega hlevca se ponovi in Kristus pride na oltar. Naše srce ga ljubeče pozdravi. Kakor pastirji, tako ga molimo, kakor naroča pesem:

Let tisoč in več je od one noči,
a Jezus še tisti med nami živi.
Srčno počastimo s pastirji ga zdaj!

Po mašnikovem obhajilu je včasi pristopila vsa cerkvena občina k sv. obhajilu.

Vmes je zbor pel psalme, zdaj pa ponovi Obhajilna molitev polnočnice le en stavek iz 109. psalma, vsebovan že v Stopinjski molitvi: »V sijaju svetnikov, pred zgodnjo danico sem te rodil.« Takoj nato pa prosimo v Poobhajilni molitvi: »Daj nam, Gospod, ko se v praznovanju veselimo rojstva Gospoda našega, Jezusa Kristusa, da bomo s spodobnim življenjem zaslužili, priti v njegovo družbo.«

Začetek evangelija po Janezu, ki se bere vsak dan ob sklepu maše, nam bere Cerkev tudi pri polnočnici. Njegova vsebina — bivanje večne Besede pri Očetu in njen prihod med ljudi — se tako zelo strinja z božičnimi dogodki, da je pri 3. božični maši vstavljen kot prvi evangelij. S polnimi stavki nam govori o rojenem Detetu.

Z njim se zaključi Maša vernikov in polnočno bogoslužje.

Ko se potem zopet vrnemo v svoj tihi dom in nam še vedno pojejo božični zvonovi, je naše srce navzlic vsem križem in bridkostim mirno in naša duša občuti vsaj rahel odmev one sreče, kakršno so občutili betlehemski pastirji, zakaj tudi mi smo videli Gospoda in ga molili.

Božična doba.

(Nekaj liturgičnih misli.)

Dr. Jože Pogačnik.

Središče vse človeške zgodovine je Jezusovo življenje. Da se v sveti Cerkvi Gospodovo življenje dejansko obnavlja, pa skrbi globoka liturgija cerkvenega leta. Vsaka doba cerkvenega leta hoče izklesati v naših dušah vsaj par glavnih potez Gospodove podobe. Velikonočnica nas uvaja v skrivnosti trpljenja in poveličanja, božična doba pa hoče uravnati naše duše po vzorih Gospodove mladosti in njegovega skritega življenja.

Glavna misel božičnega liturgičnega časa je Gospodov prihod. Zgodovinski razvoj tega dela v cerkvenem letu priča, da gre predvsem za drugi prihod, drugi advent Gospodov, ko pride namreč merit pravico v sodbi. Šele ta misel da ključ za razumevanje cerkvenih praznikov in njihovih molitev v tem času. Svoječasno so bili božični prazniki na koncu in ne na začetku cerkvenega leta. Advent ni bil priprava na božič, ampak na prihod božjega Sodnika.

Vsa božična doba je torej le vestno pripravlanje Cerkve v pregnanstvu solzne doline na prihod nebeškega Jeruzalema, le hrepenenje otrok luči po vrnitvi božjega Ženina. Zlasti služi temu advent s svojim hrepenenjem po pravičnem Sodniku in s pripravljanjem nanj v pokori in molitvi, ki sta poleg misli na prvi prihod Gospodov glavni nalogi kristjanov v tem času.

Božični praznik sam je mogoče umevati le zgodovinsko in v luči rimskih krajevnih razmer. Nasproti rimskemu prazniku solnčnega boga so v 4. stoletju kristjani začeli praznovati rojstvo pravega Solnčaravice in poudarjali njegovo vesoljno vladarstvo in božanstvo. To se je ohranilo v tretji božični maši, ki je časovno najstarejša. Cerkev o božiču ne misli toliko na rojstvo samo, na jaslice, ampak predvsem na učlovečenje. Zato je višek božične liturgije v Pavlovem in Janezovem slavospevu večni Besedi, ki je meso postala.

Polnočna maša, ki dandanes tvori čar božičnega praznika, je nastala iz službe božje »pri jaslicah« v glavni Marijini cerkvi v Rimu, S. Maria Maggiore. Tam, v kapelici pod glavnim oltarjem, ki je posneta po betlehemski votlini, je rimska cerkev praznovala Gospodovo rojstvo. Vse mašne molitve in tudi koralne melodije so prirejene za ta ljubki, mali prostor pri rimskih jaslicah. Jutranja božična maša, najmlajša po svojem postanku, je posvečena pravzaprav spominu dnevne svetnice sv. Anastazije; obhajali so jo v cerkvi sv. Anastazije ali, kakor se je prvotno imenovala, »Anastasis« — vstajenje; primerno je pač bilo, da so ob vstajajočem solncu praznovali vstajenje božjega Solнца. Svetopisemsko ozadje tvorijo pastirji pri jaslicah. Cilj vseh božičnih praznikov in rdeča nit, ki združuje vse mašne in druge liturgične obrazce, pa je naznačen v predglasju: Bog, ki ga zdaj s svojimi telesnimi čuti spoznavamo, naj siloma vname v nas ljubezen do vsega nevidnega. Ljubezen do duhovnega božjega kraljestva, do nadnaravnega prerodenja duš, ki nam ga je prinesel »danes rojeni Zveličar«, kakor pravi tretja maša.

Praznik Gospodovega razglasenja, ki je bil prvotno na Vzhodu posvečen tudi Gospodovemu rojstvu, je spomin na povabilo poganov v mesijansko kraljestvo. Na vzhodu so zato ta dan slovesno krščevali, v Rimu pa so se ta dan zbrali pri Sv. Petru, glavnem misijonskem središču za pokristjanjevanje Evrope v srednjem veku: To je praznik »nesmrtn

luči, ki nas je odrešila«, praznik Kralja vseh narodov in praznik katoliške občestvenosti. Cilj praznika pa izpove najboljše mašni obrazec njegove osmine: On sam, ki je na zunaj, kakor verujemo, nam podoben, naj nas znotraj prenovi! Temu novemu, duhovnemu rojstvu in življenju iz novega, nadnaravnega Kristusovega življenja služi vsa božična liturgija. Misel Gospodovega razglasenja se potem razpreda v liturgičnem letu do svečnice (praznik Sv. družine, evangelij o čudežu v Kani in ob krstu) in zveni slednjič tudi v vsem času do posta še vedno v Marijinih antifonah, čeprav tedni po Sv. treh kraljih ne spadajo več k božičnemu prazniškemu krogu.

Čez vso božično dobo pa je kot svetla zarja razgrnjena slika Matere Bogorodice: Brezmadežno spočetje, adventni kvatri in sploh zornice, praznik pričakovanja rojstva, božič sam, zlasti pa njegova osmina — novo leto, ki je pravzaprav Marijin praznik (obhajali so namreč ta dan božjo službo v Marijini cerkvi onstran Tibere), slednjič poleg praznika sv. Družine še praznik Marijinega očiščevanja, ki so ga prvotno v Rimu praznovali že na novo leto.

Tako je geslo vsega božičnega časa: Po Mariji k Jezusu! Roditi se za Boga in v posnemanju Jezusa iti nasproti njegovemu drugemu prihodu. Pa posebno zvesto se oblikovati po vzoru njegovega skritega življenja: nase je pozabil in postal hlapec, bil je pokoren in rastel v modrosti in milosti pri Bogu in ljudeh.

Božja beseda.

Dr. Fr. Jerè.

Ko je angel Gabriel sporočil Devici Mariji, da bo postala mati večne Besede, ji je tudi rekel: »Sveti Duh bo prišel nad te in moč Najvišjega te bo obsenčila; in zato bo tudi Sveto, ki bo rojeno, Sin božji.« (Lk 1, 35.) Hotel je reči: Sv. Duh bo iz tvoje krvi napravil večni Besedi pravo telo; zato bo dete, ki bo rojeno, sveto, bo Sin božji. In tako se je v njenem telesu učlovečila božja Beseda. V Kristusu se je združila prava božja narava s popolno človeško naravo. »In Beseda je meso postala in med nami prebivala, in videli smo njeno slavo, slavo, kakor edinorojenega od Očeta, polna milosti in resnice.« (Jan 1, 14.)

Kdo bi se pri tem ne spomnil še druge božje besede — svetega pisma? Tudi pri

tem je bil Sv. Duh prvi početnik. Ljudje, sveti pisatelji, so dali svoje skromno znanje, svoj jezik in svoje besede. S temi besedami pa je Sv. Duh združil božjo vsebino; saj so po nagibu Svetega Duha govorili sveti možje božji. (Petr 1, 21.) To, kar so sveti pisatelji iz lastnega dali, se pri tem ni uničilo, nasprotno, svojstva posameznih svetih pisateljev so deloma precej očitna; toda vse je prešinjeno, nekako prežarjeno in poveličano po božji besedi. V svetem pismu sta se zlili božja in človeška beseda v eno: je človeška govorica, a to, kar pove, je božje, je božja beseda. Zato je sv. pismo nekako utelešenje božje besede v človeški. V sv. pismu nam v človeški besedi govori Bog. K a k o

nekaj vzvišenega je torej sveto pismo!

In s tistim spoštovanjem, s katerim je mati Jezusova sprejela Besedo večnega Očeta od Svetega Duha, jo varovala in negovala, je tudi naša mati sv. Cerkev sprejela božjo besedo od Svetega Duha v svoje varstvo, jo čuvala in branila skozi stoletja.

Svete knjige so bile nekaj v veliki časti, zlasti knjige nove zaveze, apostolski listi in evangeliji. Knjige, v katerih so bili zbrani listi in evangeliji, ki se bero pri sv. maši, so veljale kot znak (simbol) Kristusa samega, saj so obsegale njegov nauk. Evangeljski knjigi na oltarju so izkazovali isto čast kakor Kristusovemu križu. Nosili so jo v sprevodih, posebno na cvetno nedeljo, kot zastopnico Kristusovo. Na veliki četrtek so jo hkrati s sv. Rešnjim Telesom devali v božji grob. Pri cerkvenih zborih je ležala na najodličnejšem mestu; s tem so hoteli pokazati, da je Kristus pravi predsednik cerkvenega zbora. Celo pri svetnih sodiščih je bila postavljena pred sodnim stolom, da bi pričala o navzočnosti Sodnika vseh sodnikov. Pri važnih rečeh so prisegali na evangeljsko knjigo, kar se godi še zdaj v sv. Cerkvi. Zaradi te velike časti so tako knjigo pisali izbrani pisarji na dragoceno tvarino (pergamen) in jo shranjevali v umetno izdelanih omaricah. Kdor jo je hotel vzeti v roke, si jih je moral prej umiti in moral je biti odkrit. To veliko spoštovanje do evangeljske knjige, ki je bilo v srednjem veku v vsem javnem življenju, se je v sv. Cerkvi še ohranilo, bolj očitno v vzhodnem obredu in v nekaterih redovih, pa zadosti vidno tudi v rimskem obredu. Evangeljska knjiga se po prebranjem evangeliju vselej poljubi. Pri slovesni maši jo diakon pokadi, subdiakon pa jo slovesno nese mašniku poljubit in pri tem mu ni treba nobene časti izkazati ne škofu kot Kristusovemu namestniku, ne Najsvetejšemu samemu, ker nese Kristusa v resničnem znaku (simbolu).

Zdaj so vse knjige, ki so se nekoč rabile pri sv. daritvi, združene v eni knjigi, v mašni knjigi. In prav zaradi božje besede, ki je v njej, gre mašni knjigi spoštovanje pred vsemi stvarmi, ki se rabijo pri sv. daritvi. Druge reči morajo biti posvečene ali blagoslovljene, kakor oltar in oltarni prti, kelih in patena, mašna obla-

čila in sveče; le mašna knjiga ne potrebuje blagoslova, ker ji gre kot besedi božji in besedi sv. Cerkve notranja in bistvena svetost.

Koliko spoštovanje gre torej božji besedi, svetemu pismu, posebno še svetim evangelijem! Pred vsemi 89 poglavji, pravi slavni škof Keppler, stoji nevidno Jezusovo ime in na vseh straneh se rdeči njegov pečat. Da, mi bi morali evangelij brati kleče, ker je tako rekoč pisan z Jezusovo srčno krvjo.

In to sveto, tolikšnega spoštovanja vredno knjigo nam sv. Cerkev daje v roko, z željo, da bi jo pridno prebirali. Papež Leon XIII. je leta 1900. izrazil željo: V krščanskih družinah naj bi se vsak dan nekaj bralo iz sv. evangelijev. Isti papež je ustanovil bratovščino sv. Hieronima, ki naj bi širila med ljudstvom sv. pismo. O, ko bi pač poznali dar božji! Koliko presega sv. pismo vsako človeško knjigo, naj bo še tako lepa in zanimiva, in koliko šele presega dnevno časopisje! Kdor bere sveto pismo, stoji na bregovih večnosti, poslušča resnice večne Modrosti in postave večnega življenja. Tu je resnica brez zmot, duh brez mesa, pšenica brez plev, mana brez gnilobe. To so knjige ne samo večne Resnice, ampak tudi knjige neskončne lepote. Mogle bi biti za našo mladino šola lepega sloga in nepokvarjenega okusa. Kdor je okusil to hrano, naj bi ne imel ob slabih knjigah, hrani izgubljenega sinu, nobenega užitka. Sv. pismo je svetilnik na temnih potih življenja, orožje v duhovnem boju, kvas v duhovnem napredku. Sv. pismo je knjiga velike tolažbe in močnega upanja. »Blagor žalostnim... Ne skrbite... Pridite k meni vsi... Pojdi v miru... Grem k Očetu...«

O, ko bi nam postalo sv. pismo najljubša knjiga! Spoznali bi, kako sladak je Gospod, in bi govorili: Ljubim tvojo besedo, Gospod, če je ognjen plamen (ps 118, 140); ljubim jo, če je mojemu grlu sladka bolj ko med mojim ustom (ps 118, 103); ljubim jo, če je kladivo, ki razbije skalo (Jez 23, 29); če je ostrejša kakor vsak dvorezen meč, in prodre do ločitve duše in duha, tudi do sklepov in mozga, ter razsoja misli in namene srca (Hebr 4, 12): zakaj tvoja beseda je svetilnik mojim nogam in luč na mojih stezah (ps 118, 105). Vzkliknili bi z velikim Kepplerjem: Zelel sem, da bi bil spočetka spoznal tvojo

vrednost in jo od začetka bolj umeval. Tako pa moram s sv. Avguštinom tožiti: »Pozno sem te vzljubil, lepota, tako stara in tako nova, pozno sem te vzljubil...« Tebi se moram zahvaliti za toliko svetih ur v mojem življenju. Ne mogel bi več

živeti ne delati brez tebe. Ti me odmikaš močvirju in puščobi tega življenja in mi odpiráš sinje nebo večnosti. Ti mi govoriš v tihih večernih urah s skrivnostnim molkom, polnim nebeških glasov in napevov...

Krvava golobica.

And. Orehek.

Na vznožju ponižnega hribčka, ki so mu, Bog vedi zakaj, vzdeli ime Kúteljc, stoji obširna Vidmarjeva domačija. Na vigilijo Svetega dne so imeli domači praznik: klali so.

Gospodar France, mož najboljših let, in nekoliko mlajši, še samski brat Tone, izpirata zgodaj popoldne na vodnjaku čreva, okoli nju stopica starica visokih let, njuna mati, in pristreza čreva v nastavljeno rešeto.

»Ali ste napekle zadosti kruha, mati? O praznikih dobimo goste, ali ne, Tone?«

France šegavo pogleda brata. Znano je bilo, da bo po praznikih na oklicih z Lovrétovo Ivanko iz Tržiča. Dobra domačija, malo deležev, pametna nevesta. Pričakovali so, da pridejo Lovretovi na Štefanji dan k Vidmarjevim na zmenek, po Treh kraljih pojdejo takoj pisma delat in postaviti oklice. Za božične praznike ima pri nas najbolj revna hiša bel kruh. Če drugega ne zmorejo, nekaj golobic gotovo napečejo: v različnih oblikah na debelo pomazanih štrukeljčkov z golobjo glavico.

»Mislim, da bo zadosti,« odvrne mati. »Ali pojedete k polnočnici? Pomrznjeno je, lahko padete.« »Poskusila bom, če bom mogla.« »In ti?« »Rad bi šel.« »Spet bom moral biti za varuha. Mance in dekle tudi nihče ne obdrži doma.« »Brez varuha otrok ni puščati, tudi tatovi so na ta večer predrzni,« pripomni starka.

Vidmarjev Tone je bil postaven fant pri tridesetih letih, resnično pobožen, odbornik mladeniške Mar. družbe. Rojstni dom je ljubil z gorkim srcem, tiho delal bratu, zvečer pestoval otroke kakor bi bili njegovi. Marsikod po kmetiških domovih je drugače. Komaj se po ženitvi gospodarjevi, ki prevzame obremenjeno domačijo, razidejo svatje, že vlečejo bratje in sestre vsak na svojo stran, doma delati nočejo, zahtevajo dobro hrano, obleko in obutev, raznašajo in skrivaj prodajajo hišno last, prepirajo se za doto, če jo brat more dati ali ne more, potrpeti

ne znajo in nočejo, opravljajo in obrekujejo domačo hišo; vseeno jim je, če je prvo leto prodano. Vidmarjeva družina pa je bila drugačna; vsi so tiho delali in drug drugemu pomagali. Mal prepirček se povsod lahko vname, kjer več ljudi prebiva pod eno streho. Saj še žlice zarožljajo v žličniku, če sapa potegne. Ljubezniva medsebojna vez je bil Tone. Če so se mati in brat, dekla in mlada gospodinja kaj sporekli, jih je znal zopet zblížati in spraviti.

In vendar je tudi taka zlata duša imel sovražnika, strupenega in nevarnega. Bil je to Škrajnikov Peter iz Zadolja. V tistem tistem selu je bil na precejšnjem posestvu priženjen dolgi Miha, glasovit pretepač za svojih fantovskih let. Imel je sina edinca, ki mu je prezgodaj belil glavo. Daleč na okoli ni bilo tako spridenega fanta; potuha od nespametnega očeta, denar, ki mu ga je skrivaj dajala kratkovidna mati, pijača in slaba družba, vse to je pripomoglo, da je bil Škrajnikov Peter za zgled, kakšen fant ne sme biti. Nekoč je šla skupaj od desete maše večja fantovska družba, med njimi Tone in Peter. Gospod kaplan je bil pri službi božji oznanil, da bo čez dva meseca v Mar. družbo nanovo sprejetih precej fantov, ki so že priglašeni; vzpodbudil je navzoče, naj vplivajo po svojih močeh, da se njih število še poveča. Vidmarjev se priklopi Petrovi skupini in deloma šaljivo deloma resno prigovarja nekaterim fantom, ki so bili še dosti dobri, le Petra so se preveč držali. Ta nekaj časa posluša, zine vmes kako zbadljivo, naposled pa kar naravnost: »Pri meni nič ne misijonariš, Tone. Ali me ne maraš v družbo?« »O zakaj ne? Samo drugače boš moral živeti.« »Kaj pa veš o meni slabega?« sikne Peter. »Nočem biti tvoj sodnik,« odvrne Tone mirno, čeprav v notranjosti nekoliko razdražen, — pomislil pač ni, da je hudobnost navadno združena s prevzetnostjo — »gotovo pa je, zameri, Peter, ali ne zameri, da pijanci, ponočnjaki in babjeki ne spadajo v Marijino družbo.« »Pijanec, babjek! Tone, naj me peklo raztrga, če ne boš teh besed še

krvavo obžaloval!« Z dvignjeno roko skoči proti njemu, pa tovariši ga zadržijo. Tone se umakne in krene po bližnjici proti domu. Doni mu na uho Petrov zasmeh in divje preklinjanje. Bil je starejši in močnejši, lahko bi ga bil zmlal kakor medeno hruško. Angel varuh pa mu je šepetal: »Iz cerkve grede se ne pretepaj! Lahko bi se rodila nesreča.« Veliko posla imajo ob takih pretepaških prilikah angeli nebeški pri fantih dobrih staršev. Vsakdo, če le ni že preveč zakrknjen, sliši glas vesti: »Beži, umakni se, zapusti to družbo, sitnosti, pota in stroške boš imel, orožniki te bodo vlačili od sodnije do sodnije. Beži!« Pa ne beži in si pozneje puli lase. Ali kaj pomaga, zvoniti po toči!

Zbesedila sta se bila pred dobrimi tremi meseci, minil je praznik Brezmadežne, častno se je izvršilo sprejemanje v fantovsko družbo. Tone je na dogodek že skoraj pozabil. Ni pa pozabil Peter.

»Jej, Tone, jej!« je bodrila tistikrat svakinja zamišljenega fanta pri večerji. »Saj ni posta. Čez dan nismo jedli, čeprav smo klali, zvečer pa od veselja, da se nam Bog rodi, nehata strogi in navadni post. Tako je bilo oznanjeno. Ali niso dobre klobase?«

»Dobre so, prav dobre. Celi dan sem mislil nanje. Zdaj jih pa kar ne morem. Tako mi je tesno pri srcu.«

»Bolani si, Tonče, prehladil si se, lezi v posteljo, nikar ne hodi k polnočnici,« prosi mati v skrbeh.

»Kaj bo bolan! Zenin pa bolan!« vzklikne dobrovoljni klavec Praznik z Vidma, ki mu je domači tepkovec že nekoliko v lase zlezal, »z levo nogo si vstal zjutraj, drugega ni nič.«

»Jaz vstanem zmeraj z obema,« se smeje Tone, »kar skočim iz postelje, pa je.«

»Bog nas varuj nesreče!« vzdihne mati, »najbrž se bom jaz ubila, ko bom šla v cerkev. Zdrсно je in še vedno pomrzuje.«

»Pa doma bodite, mati,« prosi družina.

»Polnočnice ne pustim za noben denar.«

Tisto leto se je farni cerkvenik zelo potrudil. Opolnoči je bil veliki oltar v zelenju in svetlobi, da je oči jemalo; ob jaslicah lučka pri lučki, da so pastirčki ob migljajočih plamenčkih kar oživali. Ko je zadonel Te Deum, je čutila vsa prepevajoča cerkev: »Iz gorke ljubezni, čiste ko kristal, si stopil med nas, naš ljubljenec, naš Kralj. O Jezušček, bodi tisočkrat zahvaljen!«

Le ena hiša ni čutila božičnega veselja: par streljajev od cerkve oddaljena Pohlina gostilna. Že od desetih so se tam zbirali fantje in oženjeni pijančki. O polnoči so odšli v cerkev. Ostal je le Peter iz Zadolja, trije drugi fantje in dva možička, ki sta pila na fantovski račun. Postava pravi, da morajo biti gostilne med službo božjo zaprte. Kaj to pomaga? Gostilničar res zapre, toda gostje ostanejo notri in pijejo naprej. Med polnočnico so začeli prepevati kvante. Iz hiše božje so donele božičnice, iz hiše satanove kvante. Hudobni duh je zaklet sovražnik božji; če le more, postavi svojo podružnico v bližino cerkve, da bi zmanjševal slavo božjo. Vest je sicer govorila tem nesrečnežem: »Ne delate prav, sveti večer je, ljudje so pri molitvi.« Da bi jo udušili, so še bolj peli, še bolj pili vino, žganje, vse križem. Kako je to med kristjani mogoče? Ali imajo tako malo vere, ali so tako hudobni, ali vsled mladosti tako neumni? Toda že se je dvigala šiba, da udari med bogoskrunce. Babiloncem je Bog zmešal jezike. Prvi ljudje so se usuli iz cerkve, ko se pri Pohlinskih vzdigne divje vpitje, kletev, krik, ropot, razbijanje kozarcev, pretep.

Toneta je po končani službi božji potegnino k jaslicam v stranskem oltarju. Goreče moli za odpusčenje grehov, ki jih je morda storil v samskem stanu, moli za srečo v zakonu, za svojo nevesto, za preljubo Vidmarjevo hišo, ki se bo za vselej ločil od nje, posebno za bolešno, staro mamico, ki ga vsa zadovoljna gleda iz svoje klopi: »Kako je naš Tone dober, Bog mu daj srečo!«

Pred cerkvijo ga je pričakovala nevesta. Polna notranje sreče mu vošči vsele praznike. »Saj pridete jutri k nam, kaj ne, Ivanka?« »Seveda pridemo. Le dosti golobic pripravi!« »Brez skrbi. Polne jerbese jih imamo.« Nevesta odide proti Tržiču, Tone proti Kutelju.

Iti pa je moral mimo Pohlina. Zamišljen v svojo srečo komaj opazi divji krik, ki je prihajal iz gostilne. »Tukaj se tepejo,« pomisli. »Ravnokar so peli, zdaj se tepejo.«

Pred hišo je stalo polno ljudi, nekaj iz radovednosti, nekaj bi jih šlo rado noter, pa si niso upali. Eden fantov posveti z električno svetilko. V tem hipu pribežita iz gostilne kakor preplašena zajca oba možička, ki sta pila za fantovski denar, za njima pa Peter z dvignjeno dvalitrsko steklenko. Prav ko se zažene na cesto, stopi mimo Vidmarjev Tone. Peter pozabi na svoja begunca, oči mu zaiskre, zobje za-

škrtajo, divje zatuli in z vso močjo zamahne ubogega fanta po glavi: »Tukaj imaš babjeka in pijanca!« Kakor posekan hrast se Tone brez zavesti zgrudi po cesti.

Dve težki vprašanji je strašni dogodek zasekal v mirne misli naših ljudi, ki so drugi dan povešali oči; sram jih je bilo, da je med njimi kaj takega mogoče... Kdo je kriv? Ali je res samo Peter kriv? S cestnim blatom in ledom pomešana, str-

jena Tonetova kri, te krvave golobice so kričale: Kdo bo poravnal vnebovpijočo krivico, storjeno Tonetu za uničeno mlado življenje, nevesti za gorjupi kelih srčnih bolečin, od starosti upognjeni materi za vrelec solza, ki se ji je posušil, da od žalosti niti jokati ni mogla, družbi poštenih fantov za ugrabljeni blesteči zgled? Ali more vse to poravnati Peter? Kdo je kriv? Kdo bo poravnal?

Katoliška akcija.

Laiško apostolstvo.

Alozij Košmerlj.

Sveti Oče v Rimu nas kliče na katoliško akcijo — na katoliško delo. Namen katoliške akcije je, da Kristus zavlada povsod. »Mir Kristusov v kraljestvu Kristusovem.« Kristus naj vlada v dušah posameznikov s svojim poukom, v njih srcih s svojo ljubeznijo, v vsakem naj vlada

Kralj kraljev po svojih zapovedih. Kristus naj vlada v družinah, da se bo povsod čuvala svetost zakonskega življenja. Kristus naj vlada v vsej človeški družbi!

Kdo je poklican, da v katoliški akciji apostolsko sodeluje? Vsi, ki katoliško mislijo in čutijo; ne le duhovniki, marveč

Spavaj, Dete, sladko...

tudi ne-duhovniki — laiki. Katoliška akcija je laiško apostolstvo, je sodelovanje laikov pri širjenju Kristusovega kraljestva. Čeprav so poklicani nosilci apostolske službe in oblasti le papež in škofje kot

prvem pismu klical vsem vernikom in ne le duhovnikom: »Kraljevo duhovstvo ste.« Sveti Pavel se v pismu Rimljanom in Filipljanom zahvaljuje vsem vernikom, ki so ž njim sodelovali »v evangeliju«. Pri tem ne misli duhovnikov, marveč može in žene iz laškega stanu. Tudi sedanji sveti Oče spominja vernike na to splošno duhovstvo in apostolstvo prvih časov. Nekoč je lepo naglasil, da je zakrament svete birme nekakšno duhovsko posvečenje vernikov, posvečenje za apostolsko delo. Po krstu smo božji otroci, po birmi postanemo Gospodovi apostoli. Po krstu smo bili kot gradbeni kamni vloženi v stavbo božjega kraljestva, od birme dalje pa smo sami stavbeniki, poklicani, da vzdavamo tudi druge v božje kraljestvo. Ni tedaj dosti, da smo le ribe v mreži apostolov, tudi sami moramo biti ribiči in apostoli. (Kardinal Faulhaber, 1928.)

Beuronska šola.

Slava Bogu na višavah.

pravi nasledniki apostolov, vendar kliče zdaj sveti Oče tudi neposvečene može in žene k udeležbi pri škofovski, apostolski službi. Danes, ko se toliko ljudi potaplja v moderno poganstvo, morajo vsi, ki nosijo Kristusovo ime, postati apostoli Kristusovega kraljestva.

Laiško apostolstvo je stara krščanska misel. Sveti Peter je v svojem

Tem, ki so zbrani pod zastavo Marije Device, ne bodo te besede nič novega. Apostolsko delo je že od vseh početkov Marijinih družb če ne prvo, pa drugotno opravilo. Vendar je prav, da se zdaj, ko se oživlja katoliška akcija tudi pri nas, z novo ljubeznijo vživijo v misel potrebnega apostolstva. Apostolski duh, apostolska vnema naj prešine slehernega od nas, da bomo z vsemi silami vsak v svojem stanu in v svojih razmerah pospeševali čast božjo in zveličanje duš.

Naše delo. »Bogoljub« bo prinašal v vsaki številki nekaj misli in nasvetov za apostolsko udejstvovanje. Za mesec januar bi omenili to-le:

Stopimo v novo leto s trdno voljo, da z vso vnemo skrbimo naprej za lastno posvečenje. Apostoli hočemo biti. Apostol pa ne bo tisti, ki ni sam poln apostolskega duha. Apostolski duh molitve, duh žrtve, duh iskrene ljubezni do Boga in do bližnjega. Bratje in sestre! Postrgajmo stari kvas in oblecimo novega človeka, ki je po Bogu ustvarjen; oblecimo Gospoda Jezusa Kristusa! (Sv. Pavel.) Porabimo prvi mesec leta v svoje posvečenje. Morda bo koга klical božji glas k duhovnim vajam. Ne ustavljalj se božjemu vabilu! Pojdi in posveti svojo dušo!

Delo za lastno posvečenje pa nas ne sme ovirati, da ne bi delovali tudi v bla-

gor bližnjega. Kako? Z zgledom krepostnega življenja, z dobro besedo, s telesnimi in duhovnimi deli usmiljenja.

Z zgledom in prijazno besedo širimo ljubezen do svete maše, nedeljske in vsakdanje. Najlepši sad našega bogoslužja je gotovo sv. obhajilo. Začnimo takoj prvi mesec v sebi in v drugih poglobljati smisel in ljubezen do pogostnega svetega obhajila. Morda se bomo odločili za duhovne vaje, morda še koga pridobili za to odlično versko vajo. Iz neke župnije je prišlo v novembru 14 fantov v Dom za duhovne vaje, iz druge celo čez 20. Niso se zbalii žrtev, ko gre za dušo. Bodimo vsi apostoli te prevažne zadeve!

In telesna in duhovna dela usmiljenja? Zima je tu! Ali poznate vse uboge ljudi, vse bedne družine v fari? Nimajo perila, ne gorke obleke, nimajo gorkega stanovanja; stradajo in propadajo. Bodimo apostoli usmiljene krščanske dobrotelosti! Imate li v vsaki družbi dobrotelen odsek? Menda vendar ne spi? Ako zvezda tihe ljubezni ne sije nad družbenim življenjem, je to velika pomanjkljivost. »Odpri srce, odpri roke, otiraj bratovske solze!«

V januarju je tudi še čas in prilika, da se zavzamemo za katoliški tisk. Delo za dobre liste, knjige in časnike je veliko apostolsko delo. Marijine družbe vsako leto v tem pogledu veliko store. Naj njih gorečnost ne odneha!

Bratje in sestre v Mariji! Naredite si načrt za apostolsko delo in začnite! »Ljubezen Kristusova nas vnema!«

KATOLIŠKA AKCIJA NA ŠPANSKEM.

Veselo, upanja polno versko življenje se obeta po krajih, kjer so resno začeli z delom v duhu katoliške akcije. Na Španskem so se tri leta pripravljali s tihim delom. Jeseni od 13. do 17. novembra 1929 pa so priredili v glavnem mestu Madridu prvi kongres (shod) katoliške akcije z raznimi zunanji proslavami. Udeležilo se ga je 40 nadškofov in škofov, 4 kardinali in papežev nuncij Tedeschini.

Vse zborovanje je bilo prepleteno z verskimi vajami, ker so se duhovniki in laiki

živno zavedali, da je vsako delo prazno, če ni milosti z nebes. Kardinal-primas je imel vsako jutro premišljevanje v stolnici; med sv. mašo so verniki v velikem številu pristopali k mizi Gospodovi. V prihodnjih letih bodo posebno skrbeli — tako je sklenil kongres — da se

Mati je Dete v jasli dala ...

odpravi nevednost v verskih stvareh, da se popravi npravno (moralno) življenje in bolj spoštuje nedeljski počitek. Doslej je bila zlasti živahna na delu »Ženska katoliška akcija«. Ustanovila je ljudsko univerzo, ki skrbi, da dobe mladenke iz manj premožnih slojev popolno izobrazbo; v socialnih šolah se pripravljajo za apostolsko delo v duhu kat. akcije. Prav tako imajo poseben odbor, ki skrbi za zблиžanje med Španijo in Špansko Ameriko. Katoliška akcija skrbi za večerne šole, potovalne knjižnice, katoliške revije in podobno.

Zelo se je poudarjala značilna poteza laičkih apostolov: potrpežljivost in pripravljenost na žrtve. Katoliška akcija je nepolitična; katoličani so lahko pri katerikoli stranki, le pri tistih ne, ki so v nasprotju z božjimi in cerkvenimi postavami.

Vsa javnost (tudi državna, šolska in vojaška oblast), je z zanimanjem in ljubeznijo

spremljala delo tega kongresa. Dva vseučiliška rektorja sta aktivno sodelovala. Načelnik osnovnega šolstva je dal učiteljem dovoljenje, da so se smeli udeleževati, četudi se je bil že začel redni šolski pouk. Mnogo profesorjev po srednjih šolah je predavalo o katoliški akciji in nje pomenu. — Ves potek zboro-

vanja je preveval duh katoliške odločnosti brez oklevanja, ker so bili vsi prepričani v končno zmago.

Med zunanjimi slovesnostmi je bilo najbolj veličastno romanje 18. novembra na goro Cero de los Angeles; kljub mrazu je bilo navzočih 3000 oseb. Tam je namreč postav-

Marija in golobčki.

ljen velikanski spomenik Kristusu Kralju, kateremu je španski kralj vpričo nepregledne množice posvetil sebe in ves svoj narod. Tu so imeli božjo službo; med sv. mašo je obhajalo vernike petero škofov in več duhovnikov. Končno so se vsi slovesno posvetili Srcu Jezusovemu. Med prepevanjem svetih pesmi se je množica razšla.

Sv. Oče vabi, zgledi drugih narodov nas kličejo, Kristus sam nas prosi: Na delo za katoliško življenje!

(Osservatore Romano, 22.—27. nov. 1929.)

Sicer je ves »Bogoljub« pisan v duhu Katoliške akcije, vendar bomo pod naslovom »Katoliška akcija« stalno prinašali podrobna navodila in poročila o tem, kako laični apostoli širijo božje kraljestvo.

N · O · A · O · C · I · L · O · J · O · U

Zgodbe krščanske matere.¹

Janez Pucelj.

Poleg drugih slovenskih dostojanstvenikov, ki so obiskavali družino Mora, je bil tudi neki gospod prelat. Tudi tega gospoda prelata sta svakinji natančno poučili o Elizabeti — seveda v svojem smislu. Rekli so, da je ta gospod prelat učen in moder mož. Večkrat je že opazoval Eli-

¹ Zgodbe Elizabete Canori Mora, ki opisujejo resnično življenje mučeniške žene, so naročniki čitali z velikim zanimanjem. Nadaljevanje sledi pod zgorajšnjim naslovom. — Uredn.

zabetino preprosto obleko in njeno ljubezen do samote in se je nekoč podal z njo v pogovor. Vljudno ji je povedal, kako sicer visoko ceni njene dobre namene, a kljub temu ne more odobravati njenega obnašanja.

»Gospa, vi zamenjujete samostan z materinstvom sredi sveta. Vaše pobožnosti, recimo: način vaših pobožnosti je nekoliko pretiran, preveč vzbuja pozornost. Vaša obleka, hm, vse lepo, toda ne odgo-

Tintoretto.

Modri z Vzhoda molijo Jezusa.

Dunaj.

varja ugledu vaše družine. Vam ni potreba toliko samotarjenja! Tako dajete povod gospodu soprogu, da nadaljuje svoje ne baš zgledno življenje, in sorodnikom, da se pritožujejo. No, z eno besedo: zavzemite s ponosno primernostjo mesto gospe — to je volja božja in nič drugega!

Sv. Genoveja.

Tako je rekel gospod prelat, se vljudno smehljaj in se igral s cerkvenim prelatским prstanom.

Elizabetine misli so se splašile kot če pade jastreb med golobe; njeno srce se je vznemirilo, kot če pade kamen v vodo. Bila je beseda, ki jo je izrekla častita, visoko čislana osebnost. — Torej naj bi se bila varala? Ona naj bi bila kriva moževih zablod? Ona — vzrok zdražbe v hiši?

Šla je pred križ v svojo tesno molivnico in je padla pred Križanega: »Dobri Jezus, ti si mi dal, da sem spoznala, kaj naj storim, da ti bom všeč; in ta tvoj služabnik graja moje početje. Ljubi Jezus, daj mi vendar, da spoznam, kaj naj storim, da ti bom všeč!«

Gospod s križa jo je gledal resno in mirno in njena duša je ostala vzvalovana in Elizabeta je ihtela dalje: »Ljubi Jezus, ki si rekel: prosite in boste prejeli, iščite in boste našli, trkajte in vam bodo odprli; ki ne daš kamena za kruh in ne kače za ribo in ne škorpionja za jajce; ki hočeš, da smo ti v molitvi nadležni prijatelji, pokaži mi, kaj naj storim!«

Pozna noč je že bila in pokoj je bil povsod in kakor ljuba roba jo je pogladila čez vzvalovano srce in sladek glas ji je rekel: »Hči, zakaj se pritožuješ? Vedi, da si mi posvečena!«

Sladkost se je razlila v njeno dušo — za trenutek. Kakor da se je zabliskalo in da se je preklalo njeno srce in zazijal globok prepad pred njo, je jeknila: »Moj Jezus, jaz tebi posvečena? Jaz, ki več prosta nisem? Ki sem prelomila zaobljubo?«

Spomnila se je na obljubo čistosti, ki jo je zaobljubila pri dvanajstih letih; begalo jo je mučno očitavanje, češ, da je z zakonom to obljubo prelomila in postala nezvesta. Prejokala je vso noč.

Zjutraj je hitela k svojemu spovedniku polna strahu in bridkosti in mu vse povedala v solzah in kesanju. Spovednik jo je tolažil: »Veselite se in bodite Bogu hvaležni za milosti! Zaradi obljube se ne vznemirjajte! Naredili ste jo v otroški dobi dvanajstih let, nepremišljeno, v trenutku hipne, prevelike gorečnosti, brez premiselka, brez spovednikovega nasveta in ste bili na njo popolnoma pozabili do zdaj! To je dokaz, da ni bila dovolj resna in prostovoljna. Pa da boste mirni, bom pa prosil za vsak slučaj za cerkveni pregled. In kar vam je rekel oni gospod prelat — da, prav bi imel, če bi bil vaš soprog drugačen in če bi on grajal vaše početje. On seveda bi imel to pravico. In tako je nemara tudi mislil oni gospod prelat. Vaš mož pa vam v tej stvari ne nasprotuje, se še strinja z vami, da živite po svojem prepričanju. Kdo pameten vam torej more zameriti, če po vsej nesreči iščete tolažbe v veri?«

Tako se je pomiril vihar in bila je velika tišina.

Bilo je na dan Marijinega obiskanja. Po sv. obhajilu jo je peljal v duhu angel božji pred božji prestol, ki je bil v nedosegljivi luči, in Mati božja jo je spremila tja. Tedaj zasliši glas, ki ji reče: »Danes si utrjena v milosti. To izredno milost ti je izprosila moja presveta Mati.«

Ko se je vrnila iz zamaknjenja, je premišljevala, kaj bi bilo to: utrjena v milosti. »Morda so mi zdaj odpuščeni moji grehi,« si je mislila. Rada bi bila o tem vprašala spovednika, pa se je bala, kajti njen takratni spovednik je bil sicer pobožen, a mlad in nagnjen k strogotosti ter izrazit nasprotnik vsakih posebnih, izrednih milosti ter je menil, da Bog vodi k sebi vse ljudi po eni in isti poti navadnih kristjanov. Ta spovednik ji je tudi ukazal, naj se približa možu in ga prosi, naj živita kot v prvih letih zakona. Storila je — dvakrat, kakor ji je zaukazal. Dvakrat jo je Krištof z zasmehom zavrnil in ji obrnil hrbet.

V tej nekakšni razdvojenosti in razkolu sama s seboj je obiskala svojo sestro Benedikto, sestro Marijo Serafino v samostanu oblatinj sv. Filipa Nerija. Elizabeta je rada obiskovala svojo sestro, ne da bi ji tožila svoje boli, ampak da bi se pogovarjali o božjih rečeh. Tedaj je pripovedovala s. Marija Serafina o nekem služabniku božjem: »Bil je ta služabnik božji utrjen v milosti božji —«

»Kaj, utrjen v milosti božji? Kaj se to pravi: utrjen v milosti božji?«

Kri ji je šinila v glavo, srce ji je kovalo.

Sestra Marija Serafina se je nasmehnila: »Kaj, ti tega ne veš? To je prav posebna milost, ki jo Bog nakloni samo malokomu; tistemu, ki v tem življenju nič več ne podleže grehu.«

Elizabeta se ne more več premagovati. Pristrčno se poslovi in urno odide.

»Ali je mogoče? Jaz tako nevredna in Bogu verolomna! Ali ni bila prevara?«

Kdo naj jo zagotovi, da ni prevara?

Samo spovednik, prejšnji spovednik, ki jo pozna.

»Hči,« ji je odgovoril njen prejšnji spovednik, »nič ne dvomim, da je vse, kar mi pripovedujete, velika milost božja. Že

dolgo je, kar vam je Bog to milost dodelil. Že štiri leta ste se mi spovedovali in nikdar nisem dobil dovolj snovi, da bi mogel na njo dati odvezo. Milost, ki ste jo zdaj prejeli, je le izrečno zatrdilo tega. Ohranite pa veselo kraljevo skrivnost zase in ne razodenite je živi duši!«

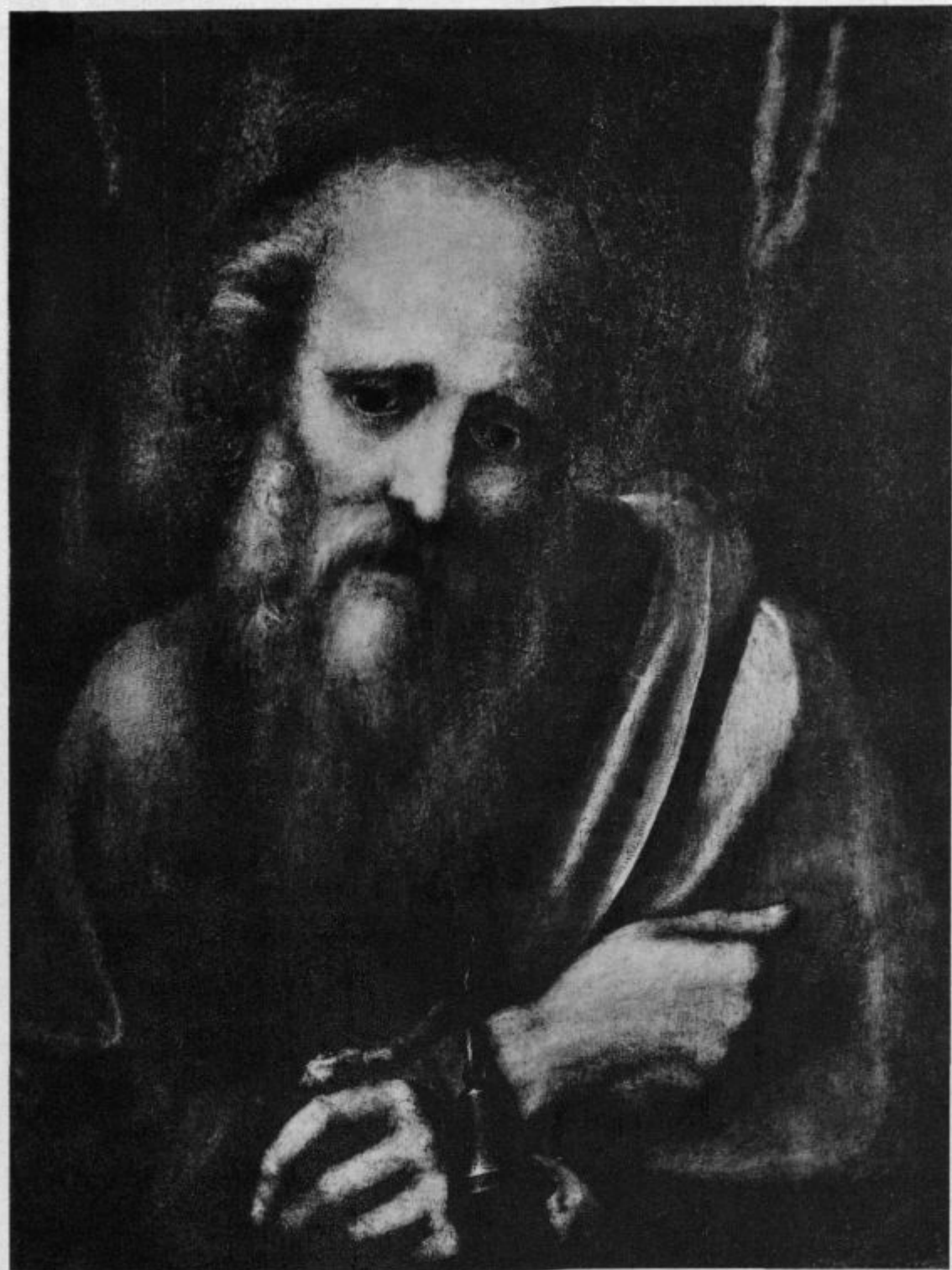

Beuronska šola.

Sv. Janez Evangelist.

Ali se je v vaši kongregaciji že uveljavila rečenica: Noben član, nobena članica brez družbene glasila! — Branje »Bogoljuba« pospešuje umevanje za Marijino družbo, z umevanjem pa raste vnema.

Družbenik, družbenica brez glasila (»Bogoljuba«) je kakor bojevnik brez orožja, kakor mornar brez kompasa, kakor turist brez vodnika ali brez markacij.

Correggio.

Sv. Anton puščavnik.

Napoli.

N A M A R I J I N I H P O T I H

Kakor za ogledalo.

Janez Langerholz.

Naj bo!

V šoli so nas učili pisati dnevnik. Nisem ga pisala; ni bilo časa. Ali takole dolgi nedeljski popoldnevi so me včasih le premotili, da sem vzela v roke pisalno orodje. Ko bom jaz že sladko spavala tam v senci pod zvonikom sv. Martina, in ko bo morebiti moja duša že očiščena v ognju trpljenja in objokovanja vsakdanjih slabosti in pomanjkljivosti, bo pa morda le še kdo mojih bližnjih in daljnjih sorodnikov vzel v roke te liste in jih bo bral in po njih našel pot do Marije.

Če bo le ena duša našla to pot, bo moj trud že obilo poplačan.

Hvaležnost mi je narekovala te besede. Nerada se primerjam z velikim apostolom, pa bom vendar nekaj zapisala. Kakor je oni dejal o sebi: »Po milosti božji sem, kar sem in njegova milost v meni ni bila prazna«, tako bi lahko jaz zapisala o sebi: »Po Mariji sem, kar sem.«

Helena P.

1. Ob sprejemu.

Bil je Marijin praznik, 8. decembra 1910. To je bil dan mojega sprejema v Marijino družbo.

Stara sem bila 18 let. Ali je bilo prav ali ne, da sem toliko časa odkladala? Zdi se mi, da sem bila preveč boječa; preveč sem poslušala tiste, ki so me svarili pred tem korakom. Vse mogoče in nemogoče stvari so mi doprinesli samo, da bi me bili odvrnili od družbe.

Mogoče je bilo zame tudi to prav. Danes ne bom premišljevala o tem. Če sem kaj zamudila s svojim obotavljanjem, popraviti tako več ne morem. Vesela sem pa, da sem se vsaj v svojem 18. letu odločila za Marijo in do danes tega koraka še nisem obžalovala.

»Kaj boš silila v družbo!« so mi večkrat dejali pred sprejemom. »Ne bo dolgo, pa te bodo izbrisali, kakor so Martinovčevo, Dragarjevo, Krešnikovo, in vsa župnija bo s prstom kazala za teboj.«

Gotovo so te besede pomisleka vredne. Izbrisana biti! Sramota, ki zadene mene in

vse moje. Kdo bi bil huje prizadet, jaz ali moji starši, bratje in sestre pa še nekaj sorodnikov povrhu? Pri kaznih so tudi možaki občutljivi. Kaj bi bil storil moj oče?

Vendar sem si mislila: »Čemu bi me pa morali izbrisati!« Skrivaj, da doma niso vedeli, sem kupila knjižico »Družbenik Marijin«. Pa nisem denarja doma ukradla, ne, ne, da me ne boste po krivem sodili; sama sem si ga prihranila. Prebiralasem pravila Marijine družbe in videla sem, da pravila niso tako težka, da bi jih verna Slovenka, ki ji je pri srcu lastno zveličanje, ne bi mogla spolnjevati. Če se bom pa pravil držala, me vendar ne bodo mogli izbrisati. Če bi mi bila družbena pravila tuja, potem ne rečem, da bi kaj takega ne bilo nemogoče.

Pa še eno moram povedati. Vedno mi je bilo zopрно, da bi v družbo vstopila samo zaradi svetinje ali da bi bila članica Marijine družbe samo pri obhajilni mizi in pa pri shodih; med tednom, pri delu, takrat ko me nihče ne vidi, bi bila pa lahko vse in za vse, samo za Marijino družbo ne. **Ali vsa Marijina, ali pa nič!** To je bil moj trdni sklep. Odločila sem se za njegov prvi del. Vedno sem obsojala tisto nesrečno polovičarstvo, ki sili z enim očesom k Božu, k Mariji, v nebesa, z drugim pa gleda v greh, k vragu in v pogubljenje.

Spet sem slišala: »Saj bi bila brez Marijine družbe tudi lahko poštena in dobra. Kar Končinovo poglej! V nobeni družbi ni, pa ji vendar ne more nihče nič očitati. Ali ne moli, ali ne hodi v cerkev, ali ne prejema sv. zakramentov?«

Gotovo! Vsa čast Končinovi! Vem pa, da je Končinova bila tako dobra in poštena, kakor nekdanja izpokorjena svetopi-semska Magdalena. To ji gre v čast. Lepa je ta pot proti nebesom. Slišala sem že tudi, da bo v nebesih večje veselje nad enim grešnikom, ki se spokori, kakor nad devet in devetdesetimi pravičnimi, ki ne potrebujejo pokore. Toda spet sem slišala, da število spokornikov ni posebno veliko. Kar se Janezek nauči, to Janez zna. Vem

pa, da ni nikjer zapisano, da mora vsaka izmed nas okusiti sad in senco greha in njegove grenkosti in šele potem postati dobra in poštena.

Pa so me spet zavračali: »Kaj boš hodila v družbo! Tam ni življenja. Človek mora nekaj izkusiti. Izkušnja, izkušnja, ta naredi človeka, ta je najboljša šola.«

Pa sem jih zavrnila: »Ali mora res vsak človek sam vse skusiti, dobro in slabo, preden pride do spoznanja, za kaj bi se odločil. Ali brezštevilni zgledi zapravljenega življenja, ki jih vsak dan srečujemo, nič ne pomenijo? Ali ni to tudi izkušnja? Bridka izkušnja za tiste, ki so jo delali in glasno svarilo za nas, kam take izkušnje navadno pripeljejo. Petrinov je bil pet let zaprt. Ali mora zato vsak fant pet let sedeti in si jetiko nakopati, kakor si jo je Petrinov prislužil v zaporu? Ali ni bolje verjeti tistim, ki nam dobro hočejo?«

Niso mi vedeli kaj odgovoriti.

Zato je pa od druge strani priletela beseda: »Ali ne molimo dosti in dobro? Družba zahteva več molitve, kakor jo je treba. Kdo bo pa delal, če bomo samo molili?«

Čudna beseda! Bolj ko jo premišlujem, bolj se mi zdi čudna. Da dosti molimo? Ali je sploh mogoče, da bi kdo

opravil dosti molitve? Povem pa, da sem skušala redno vsak dan opraviti vse svoje molitve, in da molitve niso prav nič motile mojega dela. Sredi trdega dela in sredi zime sem vedno našla čas za molitev; radi nje ni ostala nobena njiva nepožeta, noben travnik nepograbljen. Samo eno je vedno potrebno: dan moraš prav urediti, pa imaš vedno čas za delo in čas za molitev. Kjer pa ni reda, tam navadno ni kaj prida z delom in tam peša tudi molitev.

»Še žal ti bo, ker nas ne poslušáš,« so mi govorili, »tolikokrat ti bo žal, kolikor imaš las na glavi.«

Moj Bog! Moram povedati, da sem imela precej bujne lase. In da bi mi bilo tolikokrat žal? Danes lahko povem, da se prerokovanje ni uresničilo. Kmalu bo dvajset let, kar sem v družbi. Marsikaj sem v tem času storila, kar sem pozneje obžalovala; koraka, ki sem ga storila na Marijin praznik 1. 1910. pred oltar Brezmadežne, pa nisem nikdar obžalovala. Srečna sem, ker sem se lahko vojskovala pod zastavo Marijino in ker sem pod njo tudi zmagovala.

Samo enega se bojim. Kdor stoji, naj gleda, da ne pade. Bojim se, da bi napuh omamil mojo dušo in...

Ne, ne! Marija, Ti tega ne boš dopustila...

IZ ŽIVLJENJACERKVE

Rimska kronika. Katoličani v Indiji so zbrali za jubilejni dar papežu Piju XI. vsoto sto tisoč rupija, kar znaša v našem denarju skoraj dva milijona dinarjev. To vsoto so poslali katoličani v Indiji, Ceylonu in Burmi s pripombo, da se ustanovi s to glavnico stalna rezidenca za apostolskega delegata. — 350 gorskih voditeljev je dobilo dne 16. novembra dostop k svetemu Očetu Piju XI. Opremljeni so bili prav kot turisti. Sveti Oče je ljubezavno nagovoril tega in onega ter poizvedoval po posameznih voditeljih, ki so mu bili v pomoč ob težkih turah v nekdanjih letih. Prav posebno je naglašal pravo krščansko vernost, ki jo je opazoval pri voditeljih, posebno pri nekem Gadinu; ta je večkrat ponavljal: »Zdaj se moramo pa angelu varihu priporočiti.« Opozoril je tudi na nekega drugega mladega moža, ki je na neki odlični razgledni točki na višavi vzklik-

nil: »Tukaj pa moramo moliti.« Veličina krasnega prizora ga je prevzela. »Lepa beseda« — je dostavil sveti Oče. »V resnici sva pokleknila ter molila.« Končno je pohvalil papež odločno krščansko značajnost voditeljev, ki se tudi za obilen denar ne dajo pregovoriti, da bi šli kot voditelji na gore, če nimajo prilike, da bi zadostili ob nedeljah svoji verski dolžnosti in bili pri sveti maši. — Italijanska kraljeva družina je napravila papežu prvokrat slovesen obisk dne 5. decembra. Vojaštvo je bilo razpostavljeno na vsi poti od Kvirinala do Vatikana, da je delalo špalir. Sv. Oče je izročil Viktorju Emanuelu, italijanskemu kralju, krasen posnetek Marijine podobe »Madonna della Sedia« — v mozaiku. Ker papež sam odlikovanj ne sprejema, je kralj odlikoval državnega tajnika, kardinala Gasparri-ja s tem, da mu je podelil verižico italijanskega najvišjega reda

(Annunc. red). — Dne 25. oktobra je bil v Rimu blagoslovljen temeljni kamen za brazilijanski učni zavod (koleg). Blagoslov je izvršil kardinal Bisletti kot prefekt kongregacije za semenišča in visoke šole. Ob tej priliki se je poklonilo papežu 200 zastopnikov iz Brazilije pod vodstvom nadškofa da Silva. Koleg bo imel prostora za 150, pozneje za 200 bogoslovcev. Brazilija ima že sedaj nad 100 škofij. — V Bui-chu (Tonking-Indokitajsko) je strašen vihar (taifun) razrušil 800 kapel in cerkvic, prav toliko misijonskih stanovanj in 80 misijonskih postaj. Mrtvih je 300 katoličanov in 3 misijonarji. Čez 300.000 katoličanov trpi največjo bedo. Sv. Oče Pij XI. je poslal 100.000 lir v pomoč bednim. Guverner iz Tsininga se je iskreno zahvalil ter pristavil tudi to-le pripombo: »Na tem spoznamo, kako katoliška dobrodelnost in veliki dobrotnik in poglavar te vere na vse narode in na njih trpljenje misli.« — Na zborovanju ameriških škofov (2 kardinala, 4 nadškofje, 54 škofov) je bilo sklenjeno, da se izroči kot jubilejni dar sv. Očetu Piju XI. zbirka ameriških katoličanov: 50.000 dolarjev. Ta denar naj se porabi ali za izpopolnitev vaticanske knjižnice ali pa za duhovska semenišča, kakor bo odločil papež sam.

Kardinalski zbor je imel nekaj časa razmerno precej pičlo število članov; samo 57 jih je bilo. Zdaj je imenovanih petero novih kardinalov, in sicer novi patriarh in nadškof lissabonski Emanuel Cerejeira, nadškof palermški Alojzij Levitrano, nadškof genuške Karel Minoretta, irski metropolit Jožef Mac Rory, in novi nadškof pariški Jean Verdier, naslednik škofa kardinala Dubois-a. — Časopisi poudarjajo, da je prišel na pariško škofijsko stoličo z Verdier-om odličen, učen, pobožen, a preprost duhovnik. Tak je, kakor je sam zahteval, da mora biti duhovnik: globok mora biti v pobožnosti, gotov in trden v znanju, širok v krščanski ljubezni. Danes ima že naslov: »socialni nadškof«. Star je pa že 65 let. Doslej je bil glavni predstojnik duhovske družbe sulpicijancev. Njegova velika skrb je bila, vzgojiti sv. Cerkvi kar največ dobrih, vzornih duhovnikov. Glavna vzgojna modrost njegova je bila v tem, da je bil sam vsekdar zgled svetega, odličnega duhovnika. Papež Pij XI. je tudi v tem slučaju, ko je izbral preprostega duhovnika za najvišjo, častno sicer, a tudi težko in odgovorno službo, — pokazal globoko umevanje za potrebe Cerkve v sedanjih tako razrvanih časih. Novega nadškofa imenujejo nekateri kar naravnost socialnega škofa, ki zna s svojo vnemo in čutečim srcem pridobiti posebno delavske kroge. Ze doslej jim je bil vsekdar v pomoč pri njihovih organizacijah.

Predvsem pa: msgr. Verdier je svet duhovnik, — to je njegova glavna odlika.

Odlični katoliški možje so zastopani v sedanjih francoski vladi, ki jo je sestavil Tardieu. N. pr. Jurij Pernot, minister za socialno blaginjo. Po poklicu je sodnik. Bil je vsekdar v prvih vrstah v boju za katoliške zadeve, zlasti za pravice družin, saj ima sam sedem otrok. Med najodličnejše voditelje mladega katoliškega demokratskega pokreta spada Ch. de Ribes, novi podtajnik finančnega ministra. Nastopal je že večkrat kot sijajen govornik na raznih katoliških zborovanjih. Tudi on spada k zvezi bojevnikov za številne družine. Dalje omenjamo še dr. Oberkircha, ki je podtajnik v zdravstvenem ministrstvu. Robert Serot, podtajnik v kmet. ministrstvu, L. Rollin, minister mornarice. Vsi ti možje so vneti, praktični katoličani.

Posnemajmo! Tudi v Ameriki so se z vso odločnostjo oprijeli dela za širjenje dobrega časopisja. Na kongresu domoljubnega društva katoliških mož v Fort Wayne (Indiana) je bil sprejet tale sklep: »Naš sveti Oče je rekel: Zastoj se trudite, vzgojiti trdno katoliško vero, če ne zgrabite za ofenzivno in defenzivno orožje krepkega katoliškega časopisja. ... Društvo katoliških mož se obvezuje, da se bo z vsemi močmi zavzemalo za katoliški tisk; predvsem pa, da bo spravilo v vsaki škofiji cerkveni list v vse hiše, in da se bo trudilo za izdatnejšo podporo katoliških listov in knjig.«

Ruski koleg v Rimu. Stavba za ruski zavod v Rimu je dograjena. V tem zavodu (blizu cerkve Marije Snežne) se bodo vzgojevali duhovniki, ki bodo šli v dušno pastirstvo na Rusko, kakor hitro bodo razmere dopuščale. Vodstvo je izročeno jezuitskemu redu. Prvi ektor bo p. Vendelin Javorka, duhovnik vzhodnega slovanskega obreda.

Nečuvemo! Dostikrat beremo v nemških časopisih o žalostnih verskih razmerah na Ruskem, o razdejanju in zatiranju vsega, kar je verskega. Pobožna želja pa vse koj nekoliko omili, češ, Nemci gledajo skozi nemška očala vse bolj mrko in črno. Pa bo le res, kar pišejo. O tem nas prepričuje pismo neke Slovenke, ki se je poročila z ruskim beguncem in biva sedaj tam nekje na Ruskem. Polna je skrbi za svojega otroka, ki ga ne puste v cerkev, ker ondotni učitelji sovražijo in prezirajo take učence, ki bi hodili v cerkev... »Če mi ne bo mogoče, da bi se kmalu vrnila v Slovenijo, potem me je strah, kaj bo.« Tako opisuje svojo žalostno usodo in pristavlja: »Otroci se bodo privadili tukajšnjega, tako silno razuzdanega življenja... Tukaj je navada, da mladina vsako noč pozno pohajkuje po ulicah; celo mali šolski otroci (dečki in

deklice) se potepajo ponoči in ne preide brez nedostojnih norčij... Ne morem popisati, kaj se godi v mojem srcu...!» («Kraljestvo božje», št. 1.)

Tako izgleda svoboda v deželi, kjer hočejo odpraviti cerkve, molitev, božje zapovedi, nedeljo! Molimo, da bo čas strašne poskušnje za ruske kristjane prikrašan!

Pasijonske igre. Oberammergau na Bavarskem se oživi vsakih deset let. Na deset let se obnove tam vsled stare zaobljube pasijonske igre v velikem obsegu. V nedeljo, 1. oktobra, so bile po slovesni službi božji volitve oseb, ki imajo prve vloge. Osebo Kristusovo bo predstavljal podobar M. Lang, Pilata — podobar P. Rendl, Janeza — sanitetni svetnik Lang, Judeža — G. Mayer; za vlogo Marije je izvoljena gđc. Ana Russ. (Poročevalec dostavi; pa ne ona, ki je bila videti na slikah z golimi rameni.) Pozimi se bodo marljivo vežbali. Tudi drugače se vse pripravlja: Občina je povečala že itak velikansko lopo za predstave, tako da bo lahko sedelo 4200 oseb. Stroški 750.000 M. Vse ceste in vsi dovozi so modernizirani, da bodo imeli avtovozniki lahko delo.

Rešitelj. V Romunijo vpeljuje red in blagostanje katoliški ministrski predsednik Maniu, ki ima v vladi poleg sebe še tri katoliške ministre in dva državna podtajnika. Tako zvani liberalci mu sicer nasprotujejo; toda srečni uspehi, ki jih je dosegel, mu dajejo trdno stališče, dočim so poprej razne sebične uprave deželo izmозgavale.

Narodni kongres. V počeščenje papeževega jubileja je bil sklican v Madridu v dneh od 13. do 17. novembra narodni kongres. Kot govorniki so nastopili samo škofje. Posebej so zborovali odseki za kmetovalce, za delavce, za družinske očete, za žene, za mladino in za katoliški tisk. Zasnovan je bil načrt katoliške akcije za bodoče leto.

V Mehiki se počasi uvaja redno versko življenje. Služba božja se lahko opravlja tudi na prostem. Po krvavih volitvah je pa dobil predsedniško mesto vladni kandidat ing. Paskal Rubio, ki ne obeta veliko dobrega za Cerkev, ker je mož po milosti neronskega Kalleš-a. Njegov protikandidat, ki so ga želeli katoličani za predsednika, je ostal v manjšini.

V smrtni senci. Na Francoskem je umrl v starosti 69 let socialist Nectoux, bivši poslanec, ki je bil znan kot sovražnik Cerkve in vere. Ko je pa spoznal, da so se njegovi tovariši jeli oprijemati komunističnih nazorov, se je umaknil l. 1919. iz politike. Nato se je zopet približal Cerkvi. Z vzpodbudnim krščanskim življenjem je skušal popraviti, kar je poprej s svojim slabim zgledom zakrivil. In

sedaj je stari revolucionar umrl popolnoma z Bogom spravljen in še prav vzpodbudna in zgledna je bila njegova zadnja ura. — Takih primerov v Franciji ni malo.

Dunajske šole pod socialističnim režimom — so dobile slabo spričevalo. Nedavno je krščanskosocialni kanclerjev namestnik Vaugoin na javnem shodu izrekel tudi to-le: »Tako daleč smo na Dunaju prišli, da smo sedaj z ljudsko izobrazbo za 70—80 let za drugimi deželami zaostali, namesto da bi bili pred njimi. Čas je, da rečemo: Dosti je, če ne, bomo padli v vrsto primitivne zamorske države.«

Ali bo pomagalo? Prav izvirno pa moderno napravo za reševanje pijancev je uvedla policija v Parizu. Ko alkoholika primejo, ga najprej filmajo. Ko se strezne, mu v filmu predočijo njegovo lastno pijansko spako. Pravijo, da s tem tako vplivajo na pijanca, da se resno poboljša. Mi pa pravimo: Samo odločna in resna volja, ki jo podpira milost božja, je v stanu zastaranega alkoholika rešiti.

Nova svetišča. V ljubljanskem predmestju, v občini Moste, nameravajo ustanoviti lastno župnijo. Potreba je nujna, saj šteje občina do 7000 duš. Občinski odbor je pokazal hvalevredno vnemo za to pereče vprašanje ter je dovolil poleg številnih drugih podpor za kulturne in socialne svrhe — še posebej 200.000 Din za zidavo nove župnijske cerkve svetega Cirila in Metoda. Naj bi se želji Moščanov moglo čimprej ustreči! — V Zagrebu se je osnoval odbor za zgradbo veličastne nove cerkve v mestnem okrožju. Posvečena bo sv. Antonu Pad., v 700 letni spomin svetnikove smrti. — V Beogradu so poleti sezidali malo lično cerkvico na Čukarici, v delavskem predmestju, kjer stanuje do 700 katoličanov. Posvečena je bila ta cerkev in izročena svojemu namenu 17. novembra t. l.

Bl. Hosana Kotorska. Sv. kongregacija obredov je odobrila cerkvene molitve (brevir) in mašne molitve v čast bl. dominikanki Hosani Kotorski. Njen spomin se bo praznoval po vseh katol. škofijah v Jugoslaviji 27. aprila.

Odlikovanje. Za častnega kanonika ljubljanskega stolnega kapitlja je imenovan župnik in dekan starološki Matija Mrak.

Redka slovesnost. Dne 17. novembra so se po primerni cerkveni svečanosti poslovili v jezuitski cerkvi sv. Jožefa v Ljubljani trije misijonarji iz družbe Jezusove: Stanko Podražaj, Ivan Udovč in Franc Drobnič. Pomen slovesa je v ognjevitom govoru opisal univ. prof. dr. Ehrlich, duša našega misijonskega gibanja. Nato je podelil knezoškof

dr. Jeglič po predpisanem obredu odhajajočim misijonske križe ter spregovoril nekaj prav bodrilnih besedi. Večerna poslovilna prireditelj v »Unionu« je privabila toliko prijateljev misijonstva, da vsi še prostora niso dobili. Te dni so naši misijonarji že skoro dospeli na cilj svojega bodočega delovanja. V Kurseongu (v Indiji) jih bodo presrečno pozdravili zlasti štirje jugoslovanski rojaki-misijonarji, ki so ondi že dalj časa. Naj živi in prospava jugoslovanska misijonska provinca v Indiji!

Cerkvico s korom je dala sezidati bivša oblastna samouprava na Studencu pri Ljubljani, kjer je velik zavod za umobolne. V lepem svetišču je prostora za 300 oseb. Poleg cerkvice je sezidan tudi nov dom za sestre usmiljenke. Dne 21. novembra je kapelo in dom blagoslovil pomožni škof dr. G. Rožman.

Okrog 100.000 Din je nabranih za novo cerkev v Hrastniku. S stavbo, ki bo lesena, ker je svet plazovit, bodo začeli spomladi. S prvim decembrom je dobil Hrastnik tudi svojega duhovnika — Alojzija Zalar-ja. Za sedaj bo opravljal službo božjo v dvorani, ki jo bodo spremenili v kapelo. Novo svetišče bo tem lepše in tembolj ustrežajoče, čim več bo radovoljnih darov in prispevkov. Odbor za zidavo hrastniške cerkve se še priporoča.

Umeščen je bil kot kanonik stolnega kaplitja v Celovcu msgr. Valentin Podgorc, doslej katehet na uršulinskem učiteljišču.

Smrtna kosa. V misijonski hiši na Taboru v Ljubljani je 6. decembra umrl novomašnik Alfred Drašček, misijonski duhovnik. Rojen je bil v Gorici l. 1903. Škoda idealnega, mladega gospoda! R. i. p.!

MARIJINE DRUŽINE

Glavni praznik Marijinih družb — praznik Imakulate, 8. dec., je zopet združil dolge vrste Marijinih otrok v mestu in na deželi v presrečno, iskreno in oduševljeno skupno proslavo nebeške Matere. Med te, ki so Brezmadežni posebno dragi in ljubi, smemo upravičeno prišteti naše Marijansko dijaštvo vseh panog, ki je proslavilo Marijin dan ne samo s skupnim svetim obhajilom v Ljubljani, Mariboru in drugod, marveč se je na lepo uspehli zborovanjih in z Marijinim oratorijem ponovno navdušilo za najlepši ideal, ki je v Mariji. Ponosni smo na to mladino. Na bodoče voditelje našega ljudstva, ki se pripravljajo na življenja viharje pod zastavo Marijino, se bomo lahko z mirno vestjo zanašali.

Kje še manjka? Radi slišimo, če se tuintam izreče pohvala o našem napredku na ver-

skem in kulturnem polju. Toda če pogledamo vsaj nekoliko v take dežele, ki so znane po svoji verski vnemi, bomo morali priznati, da smo v marsičem še daleč za njimi. Na Španskem je n. pr. kongregacijsko življenje zlasti med inteligenco, med visokošolci tako razvito, da se je kar čuditi. Po vseh mestih imajo že svoj »Centro«, kjer se člani zbirajo, kjer imajo svojo čitalnico, kjer se izpopolnjujejo v verskih, kulturnih in družabnih zadevah. Ti domovi (centro) so marsikje naravnost ponosite stavbe z mnogimi prostorninami in zbornicami. Še celo okrepčevalnice ne pogrešajo v njih. Ta zunanost ni brez pomena; kongregacijam pridobiva ugled tudi pred javnostjo. Ni čuda, če se tako širijo. V Valladolidu šteje visokošolska Marijina družba 700 članov, v Madridu 600, v Sevilli 300, v Valenciji 600, v Barceloni 800. Sodali (člani) se imenujejo kar kratko »Luises« — Alojzniki. Srednješolci-kongreganisti pa se nazivljejo »Kostkas« po svojem drugem zaščitniku Stanislavu Kostka.

Versko življenje v Mar. kongregacijah na Španskem. Samovzgoja, samoposvečenje — to je prvi cilj vsake kongregacije, zadeva, ki se je španski akademiki z vso resnostjo oprijemljejo. V dosego tega cilja imajo v pravih tedenske sestanke, mesečno skupno obhajilo, vsakoletne duhovne vaje. Vse to je pa pod strogim nadzorstvom. V posebno kontrolno knjigo zabeležujejo vsako odsotnost, oziroma navzočnost, pa ne samo glede udeležbe pri rednih shodih, marveč tudi pri odsekih.

Omenjamo, da imajo vpeljane tudi odseke za vsakdanje sv. obhajilo, za vsakdanjo udeležbo pri sv. maši, za rožni venec in za male dnevnice na čast Materi božji.

V Barceloni je možno v jezuitski cerkvi vsak dan opazovati ta-le prizor: Ob Marijinem oltarju kleči zjutraj in zvečer po 30 do 40 mladih gospodov s kongregacijskim znakom na prsih. Tu imajo polurno premišljevanje pred podobo Marijino člani »Marijine častne straže«, ki šteje do 400 mladih junakov.

V vsem pa ni nič pretiranega, nič iskanega; vse je tako preprosto, domače, prikupljivo. Tu se lahko učimo, kaj je Marijanski duh! (»Präsid.-Korr.« 1929, št. 78.)

V prvih vrstah. Kjerkoli se v Marijino kongregacijo naseli pravi Marijanski duh, se čuti njen blagodejen vpliv v vseh panogah krščanskega udejstvovanja. Župnijo preveva nekak obnavljajoč dih, ki tiho, neopažno, a dosledno prekvaša vse prebivalstvo. Tudi blagi, dobrodelni nameni, darovi za cerkvene potreščine imajo v takih krajih stalne dotoke. (Pripomnimo pa, da bi bilo napačno in natolcevalno, če bi kdo Marijinim družbam

oponašal, kakor da so nekake ustanove za razne nabirke in za razne dajatve v prid verskim napravam. Ako se tudi v teh in takih zadevah odlikujejo, je to le sad pravega Marijanskega duha, ki vzgaja iskreno katoliško vnemo in zavest. Ljubezen do presvete Evharistije in z njo do nebeške Matere — je vir gorečnosti za vse dobro.)

Večkrat navajamo lepe zglede, ki pričajo, kaj premore vzorna kongregacija tudi na polju dobrotelnosti; toda s tem ne mislimo poudariti, kakor da je skrb za podporo dobrih namenov prva in glavna naloga Marijinih družb. Tudi naslednji zglede tega ne namerava:

V Tilburgu (na Nizozemskem) je nabrala kongregacija gospodov za zidavo neke cerkve nič manj ko 100 000 holandskih guldinarjev. Poleg tega vzdržuje ta družba 60 dijakov iz delavskih krogov, ki so pripravljani, da se bodo kot blagovestniki-misijonarji podali v poganške dežele. — Je res imel prav svetnik Janez Kalan, ko je zapisal: »Holandijska učil«

Z A Ž I V L J E N J E

»Če bi bil jaz hudič.« V neki župniji, ki se je bila vanjo naselila precejšnja mlačnost za cerkev in za versko življenje, je pričel župnik nedeljsko pridigo tako, da so precej prve besede zbudile občno pozornost. Prve besede njegove pridige so bile: »Ljubi kristjani! Če bi bil jaz hudič...« Ko je to izustil, je malo počakal, da bi videl, kakšen bo vtis. In glej! Vse se ozre na prižnico in nestrpno čaka, kaj bo sledilo. Župnik začne še enkrat in nadaljuje: »Če bi bil jaz hudič, ali mislite, da bi vas zapeljeval, da bi Boga kleli, da bi zanemarjali nedeljsko sveto mašo, da bi krivico delali in postno postavo prelamljali?! O ne. Te ga bi ne storil; marveč, če bi bil jaz hudič, bi vam vsem naročil slab časopis, ki bi vam vsak dan par kapljic strupa vbrizgnil v dušo. Slab časopis bi izvršil vse delo satanovo tako izborna, da bi poleg tega ne bilo treba niti z mazincem ganiti.« — Nato je govoril župnik v pridigi o nevarnosti slabega in medlega časopisja, pa tudi o vrednosti dobrih časopisov, češ, »ker nisem satan, ampak od Boga poslan dušni pastir, hočem vaše duše zavarovati pred strupom satanovim«.

Karitas — in katoliška Cerkev. Berlin, to milijonsko mesto in središče industrije, prometna, politika, ima povečini protestantsko prebivalstvo, a je hkrati tudi največje katoliško mesto v Nemčiji. Katoliška Cerkev v Berlinu stalno napreduje. To se posebno lepo vidi, če pogledamo v šolstvo in na katirativno

polje. V nemški prestolici je točasno devet višjih in 61 osnovnih katoliških šol. Socialnih dobrotelnih katoliških zavodov je nebroj: 15 zavetišč za mladenke; 12 bolnišnic, 12 hiralnic, sedem domov za moške osebe, šest oskrbovališč za deklice, eden za dečke, 14 sirotišnic, tri porodnišnice, osem zavodov za dojenčke, 41 otroških zavetišč. Služba božja za katoličane se opravlja na 136 krajih. Katol. duhovnikov je 198. Poleg tega ima Berlin še 14 redovnih naselbin za moške, 19 je pa ženskih redov in kongregacij s 74 naselbinami. — Dobrotelnost in katoliška dušobrižnost delujeta roko v roki povsod, osobito pa na krajih diaspore. — Te dni so katoličani v Berlinu dobili lastnega škofa.

Doživljaj v bolnišnici. Pred dvema letoma umrli »dunajski apostol« p. H. Abel pripoveduje iz svojega življenja to-le: »V času ljudskega misijona v Dunajskem Novem mestu me je prosila prednica ondotne bolnišnice, naj bi tudi bolnikom nudil priliko za sveto spoved. Šel sem tja in naročil po vseh oddelkih: 'Jutri popoldne se vrnem; kdor hoče, se lahko pripravi na dobro spoved.' — Drugi dan mi pravi prednica, da se jih je precej oglasilo; samo v eni dvorani je neki ničvrednež, ki je s svojim drznim zasmehovanjem in norčevanjem skoraj vse ustrahoval, da si ne upajo k svetim zakramentom. 'V to dvorano me najprej peljite.' Več jih je že opravilo sveto spoved. Zdaj pridem do nekega mladega moža, ki mu je smrt že z obraza gledala. Stopim k njemu in ga prijazno povabim, naj se spravi z Bogom. Zagotavljam ga, da mu hočem pomagati. Pri teh besedah se dvigne, me dregne s pestjo od sebe in zakolne: 'Naj te h...č vzame!' Krepko in prav tako glasno ga zavrnem: 'Priatelj, jaz sem ti dobro hotel; ni pa potrebno, da bi bil zraven, če te bo h...č vzel!' Nato se mirno vsedem k sosednemu staremu bolniku. Stol je bil prav v sredi med posteljama. Medtem, ko se je ta spovedoval, grozal Vse bolnike prestraši divji krik, strašna bogokletnica! Z izbuljenimi očmi, s spačenim obrazom, s kvišku dvignjeno pestjo je ležalo mrtvo truplo mladega človeka na postelji.

Ko je bila spoved starega moža in še enega bolnika pri kraju, zapustim dvorano brez besede. Šel sem še po drugih sobah. Drugi dan zjutraj pride prednica in pravi: 'Se 40 mož, ki so se včeraj branili, pa tudi oni človek, ki jih je poprej strahoval, želi opraviti spoved. Smrtni strah je zmagal.' — 'Tako kot oni včeraj, si pa ne želimo umreti', so govorili.«

Čez 20 let. Francoski časopisi so objavljali zadnji čas to-le zgodbo: Župnik kraja Voiron je priganjal neko mater: »Pošiljajte

vendar svojega sina redno h krščanskemu nauku, da ga bom mogel pripraviti vsaj za sveto obhajilo.« Mati pa odgovori: »Moj sin ne potrebuje ne krščanskega nauka, ne svetega obhajila. Smreke v gozdu izborno rastejo, pa ne potrebujejo nič verskega.« Nato župnik: »To že, uboga žena; tudi telički v hlevu ne čutijo potrebe po krščanskem nauku.« — 20 let nato je bil ta sin pred poroto obsojen na smrt; zadavil je lastno mater, ker mu ni dala denarja, da bi popival.

R A Z N O

Mladinsko praznovanje. Na god Nedolžnih otročičev bo v Ljubljani, v uršulinski cerkvi, kakor običajno, tako zvana »Detinstvena pobožnost«: sveta maša ob 8 s popevanjem božičnih pesmi za žive člane »Dejanja sv. Detinstva«. (Sv. obhajilo — odpustki!) Isti dan popolne ob 16 je pa kratek nagovor, darovanje v puščico za »Detinstvo« in blagosloavljanje mladine. Vodstvo D. sv. D. prosi gg. katehete in starše, naj bi opozorili deco na to cerkveno božičnico!

Ne pozabite na Mohorjevo družbo! Sicer je še čas do 5. marca 1930, toda človek na take stvari nikdar ne misli prezgodaj in če je stvar opravljena, je opravljena. Škoda bi pa le bilo, če bi kdo pozabil obnoviti članarino pri Mohorjevi družbi: za 20 Din boš dobil za zimske večere šest knjig, tako da te bo veljala posamezna knjiga dobre tri dinarje!

Med bravci in bravkami »Bogoljubovimi« jih je gotovo tudi precej takih, ki bivajo izven Slovenije v krajih, koder ni poverjenikov Mohorjeve družbe. Ti naj naroče Mohorjeve knjige kar sami, in sicer tako, da pošljejo, če so v Jugoslaviji 29 Din (9 Din za poštnino) na naslov: Mohorjeva družba, Celje. Če pa žive izven Jugoslavije (v Italiji, Avstriji, Nemčiji, Franciji, Ameriki in drugod), naj pošljejo 36 Din, ker je poštnina dražja.

Med naročniki na »Bogoljuba« jih bržkone ne bo posebno mnogo takih, ki bi ne imeli tudi Mohorjevih knjig. Zato bi bil poziv za pristop k Mohorjevi družbi v »Bogoljuba« pravzaprav nepotreben. Objavili smo ga pa vendar predvsem radi tega, ker želimo, da bi naši naročniki pomagali tudi drugim do Mohorjevih knjig in da bi opozorili nanje svoje znance in sosede. Sedaj pride v Sloveniji na vsakih 23 prebivalcev en mohorjan. Če računamo, da šteje rodbina povprečno šest članov, bi bila torej dobra četrtnina vseh rodbin v Sloveniji že včlanjena pri Mohorjevi družbi. Naša želja pa je, da bi prišla Mohorjeva knjiga v vsako hišo. Kdor more kaj storiti in pripo-

moči v dosego tega lepega namena, naj to stori v svoj blagor, v blagor bližnjega in v blagor vsega našega naroda!

Letošnje leto je razdelila Mohorjeva družba med družbenike tele knjige:

1. **Koledar za leto 1930.**
2. **Slovenske večernice.** 82. zvezek.
3. **Zgodovina slovenskega naroda.** Dr. J. Mal.
4. **Grče.** Sl. Savinšek.
5. **Življenje svetnikov.** 6. zvezek.

Za doplačilo:

1. **Knjiga o življenju.** Dr. Al. Ušeničnik.
2. **Iz Kaire v Bagdad.** Dr. Anton Jehart.
3. **Dr. Janez Ev. Krek,** Izbrani spisi. Drugi snopič.
4. **Palček.** V. Riha — Bradač.
5. **Molitvenik.** Janez Pristov D. J.

Ponudba. Kvalificirana bolničarka Slovenka, koja je bila u praksi preko 30 godina, želi mir nakon napora i rada. Posjeduje 50 hiljada dinara, a danas je u dobi od 50 godina. Spremna je poći u koju zajednicu Samostansku ili privatnu obitelj, kojoj bi žrtvovala svoj kapital uz uvjet, da joj se omogući ondje lagani rad i život i srećna smrt. — Potanje upute daje župski ured sv. Marije, Kaptol 3. — U Zagrebu, dne 4. prosinca 1929.

Odgovori.

333: Nič bati; oblaki pridejo, pa zopet izginejo, kadar Bog hoče. — R. P. v K.: Tako je prav; zdaj boste zopet uživali mir, ki ga svet z vsemi dobrinami dati ne more. Tudi to je v redu, da ste naložili denar v hranilnici na dobro oškodovancu. Kadar se vrne, mu boste izročili. — Človeka, ki spozna svojo napako in skuša vse poravnati, vsakdo spoštuje. — R. + R.: Nič ni treba. Je bilo proti Vaši volji. Proti razuzdancem se mora vselej odločno nastopiti, če so še tako elegantno napravljeni in bi imeli na vsakem prstu zlat ovojček. Za bodoče pozornost! — P... a v K.: Če ste že toliko žrtvovali za njegovo dušo, smete biti mirni. Opravite prilično še pobožnost križevega pota. Vsakikrat morete prejeti vsaj tri popolne in mnogo nepopolnih odpustkov, ki vse lahko darujete dušam v vicah.

I. L. A.: Za kogar ni zapreke, da bi obiskal postaje križevega pota, s postajnim križem ne more dobiti odpustkov. — Vsi pa, ki so upravičeno zadržani, bolniki, jetniki, oni, ki se vozijo po morju, ali ki so daleč proč od kraja, kjer je pravilno postavljen križev pot, morejo dobiti odpustke križevega pota s posebej blagoslovljenim (postajnim) križem. Biti morajo v stanu milosti božje, moliti morajo 14 očenašev, češčenamarij in »čast bodi« za 14 postaj; 5 očenašev, češčenamarij in »čast bodi« v spomin sv. peterih ran Gospodovih; 1 očenaš in češčenamarijo in »čast bodi« in namen sv. Očeta. Med molitvijo morajo križec držati v rokah in premišljevati Gospodovo trpljenje ali vsaj pobožno se spominjati trpljenja Jezusovega. — Za bolnike, ki ne morejo moiti toliko, zadostuje, da obude kesanje in pobožno

molijo: »Tebe torej prosimo, pridi na pomoč svojim služabnikom, ki si jih s predragro krvjo odrešil«, in če ne morejo sami, pa naj v duhu z drugimi molijo 3 očenaše, češčnamarije in »čast bodi«.

Dobre knjige.

Sveto pismo v vsako slovensko družino! Ta klic naj ne izzveni, dokler se ne bo moglo reči, da je uspeh dosežen. Hvala Bogu! Slovenci imamo sedaj v celoti »Sveto pismo novega zakona«: I. del — Evangelij in Apostolska dela — je izšel že pred štirimi leti; II. del — Apostolski listi in Razodetje — je bilo dotiskano koncem novembra 1929.

Novi prevod je prirejen po grškem izvirniku in podaja božjo besedo točno, v lepem in gladkem slovenskem jeziku — s potrebnimi pojasnili. Glavna vrline celotnega prevoda je v tem, da je jasen, lep in lahkoumljiv.

Papir je trpežen in lep, tisk jasen in pregleden. Cene so bile navedene na posebnem oglasu, ki je bil priložen zadnji številki letnika 1929. Vsak del v platno vezan stane samo 48 Din. Bolša vezava (posamič ali skupaj) knjigo nekoliko podraži. Kdor naroči 10 izvodov skupaj pri Bogoslovni Akademiji v Ljubljani (Rožna ul. 11) dobi 25% popusta.

Vsako naj pazljivo prečita sestavek »Božja beseda« v pričujoči številki »Bogoljuba« — str. 5, pa bo dobil vsaj nekaj umevanja, kaj je Sveto pismo in kolika sreča je za katoliškega kristjana, če ima pri roki to knjigo vseh knjig, da jo lahko prebira vsak čas in zajema tolažbo, pouk in versko znanje iz prvega vira.

Dobri Pastir. Premišljevanje o življenju našega Gospoda Jezusa Kristusa in njegovih svetnikov. — Založila prodajalna K. T. D. (prej Ničman) v Ljubljani.

Prav te dni je izšla knjiga, dolgo pričakovana, iskreno zaželeno, kakršnih v slovenskem jeziku še nismo imeli: knjiga, pomoček za premišljevalno molitev. »Dobri Pastir« je naslovil avtor (semeniški spiritual dr. Ciril Potočnik) to lepo, hvalevredno delo. Dovršen je s tem prvi del premišljevanj. V naslednje dele bodo sprejeta premišljevanja o Jezusovem življenju, trpljenju in poveljanju; zadnji zvezek bo pa vseboval premišljevanja za glavne cerkvene praznike, dalje o sv. Reš. Telesu, o presv. Srcu Jez., o Materi božji in še nekatera priložnostna premišljevanja.

Knjiga ni namenjena samo redovnim osebam in duhovnikom, marveč vsem, ki se hočejo povzpeti do premišljevalne molitve. V to svrho ima knjiga tudi jasno in lahkoumljivo navodilo. — Ni dvoma, da se bo s pomočjo te knjige marsikdo sprijaznil s premišljevalno molitvijo ter okušal nje bogate sadove in koristi.

— ž.

Ognjišče ljubezni. Osem pesmi na čast presvetemu Jezusovemu Srcu za soli, zbor in orglje zložil p. Hugolin Sattner, Ljubljana 1929. Založila Jugosl. knjigarna.

Srce Jezusovo se imenuje po pravici veliko ognjišče ljubezni, ki ogreva srca vseh, ki se mu približajo. Ta zbirka bo pa kakor toplo sonce, ki bo tudi pomagalo tajati srca mrzlih, mlačnih kristjanov, da se bodo lažje in hitreje približali ljubečemu Srcu Zveličarjevemu v sv. Evharistiji.

Hvaležni smo lahko Bogu, da nam je dal tako nadarjenega glasbenika, kakor je naš p. Hugolin, ki svoje darove in visoko glasbeno umetnost v tako obilni meri poklanja Bogu, presvetemu Srcu, nebeski Materi. Hvaležni moramo biti tudi skladatelju samemu; saj je vse, kar pride iz njegove roke, izklesano, opiljeno in tudi uporabno; saj

vse njegove skladbe v nemajo in užigajo; saj je vse tako umerjeno za naša srca in za naša ušesa! — Zbirka se sama priporoča.

Misijski koledar za l. 1930. 11. letnik. Cena 10 Din. — Če slike deloma nadomeščajo branje, doseže ta koledar že s številnimi slikami svoj smoter, in siri v nemo za misijinstvo. Sicer je pa tudi vsebina tako raznovrstna, poučna in zanimljiva, da bi človek najraje kar v eni sapi vse do konca čital. Ni dvoma, da bo tudi ta koledar sprejet z vsoto dobrohotnosti.

Vestnik »Dejanja sv. Detinstva Jezusovega« je nedavno izšel kot 50. zvezek letnih poročil, ki jih pošilja škofijsko vodstvo deležnicam in deležnikom mladinske misijske ustanove. Že pol stoletja zbira D. sv. D. zlasti mladino in jo vodi na misijonska pota, na delo za rešitev pogančitev, za širjenje Kraljestva Kristusovega v poganskih deželah. Knjižica nudi mnogo vzpodbudnega in zanimivega iz misijskega delovanja katoliških blagovestnikov, pa tudi marsikaj poučnega ter vselega zlasti za mladino.

Izkaz darov iznova poočituje, kako si šolska mladina tudi po manj premožnih župnijah iz ljubezni do božjega Deteta pritrjuje marsikaj dinar, da ga žrtvuje za blagor bližnjega, — za rešitev najbednejših. Nekatere župnije se naravnost ganljivo odlikujejo. Bog povni marljivim poverjenikom in dobri šolski deci!

»Vestnik« je brezplačno na razpolago v trgovini K. T. D. (Ničman) v Ljubljani. Poverjenikom priporočamo, naj bi priložni sami ali po zaupnih osebah vzeli določeno število izvodov. S tem prihranijo lepo vsoto za »Detinstvo«, kajti poštnina za zavoj je precejšnja.

Bodi ponovno priporočeno »Dejanje sv. Detinstva Jezusovega« vsem dosedanjim gg. poverjenikom. Naj bi se ta vzgojna ustanova udomačila po vseh župnijah. Kjer se nanovo ustanovi, dobe člani tudi svetinjice in sprejemnice.

Goriška Mohorjeva družba je razposlala v preteklih tednih kot družbeni dar za l. 1929. svojim članom sledeče knjige:

1. **Koledar 1930** — z bogato vsebino. Omenjamo samo poljudno in točno razpravo o rimskem vprašanju; zanimal bo »Sprehod po Trstu«, opis Krasa z naslovom »Jame, vode in čudeša pod našo zemljo«, — opis Idrije in 60letnice odnovega rudnika itd. Koledar je bogato ilustriran.

2. **Travnišvo.** Spisal Jos. Rustja, kmetijski inženir.

3. **Naši paglavci. (Ivan Trinko.)** — Črtiče in slike iz beneško-slovenskega pogorja.

4. **Quo vadis?** Zgodovinska povest iz mučeniške dobe. Poljski spisal H. Sienkiewicz — prevedel dr. Joža Glonar. II. knjiga.

Tečaj duhovnih vaj v prvem četrtletju 1930. v Domu duhovnih vaj v Ljubljani. Za mladeniče: od 1. do 5. februarja; od 8. do 12. marca; od 22. do 26. marca; od 29. marca do 2. aprila. — Za rekrute: od 8. do 12. februarja. — Za »Krekovo mladino«: od 3. do 7. januarja. — Za može: od 18. do 22. januarja; od 15. do 19. februarja; od 15. do 19. marca. — Vsak tečaj se začne zvečer prvega in konča zjutraj drugega zgoraj imenovanih dni. Udeleženci naj bodo v »Domu« do šestih zvečer prvega dne. Za udeležbo naj se pravočasno prijavijo. Oskrbnina za ves čas 120 Din. — Vodstvo »Doma duhovnih vaj«, Ljubljana, Zrinjskega c. 9.

Urednika: Dr. Ciril Potočnik, A. Čadež.

Izdajatelj: Ivan Rakovec.

Za Jugoslovansko tiskarno: K. Čeč.

sv. očeta; h) istim kakor 16. dan; i) udom br. sv. R. Telesa kakor 2. dan. — V. o.

12. Nedelja. Sv. Družina. P. o. udom družbe krščanskih družin, kjer se danes ponovi posvetitev sv. Družini.

16. Četrtek. Sv. Berard in tovariši. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

19. Nedelja. Bl. Bernard. P. o. istim kakor 16. dan.

23. Četrtek. Marijina zaroka. P. o. udom družbe krščanskih družin.

25. Sobota. Spreobrnjenje sv. Pavla. P. o. udom br. preč. Srca Mar.

26. Nedelja, zadnja v mesecu. P. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

27. Ponedeljek. Sv. Angela. Kjer se obhaja danes god te svetnice, p. o. istim kakor 16. dan.

28. Torek. Bl. Odorik. P. o. istim kakor 16. dan.

29. Sreda. Sv. Frančišek Sal. P. o. za ude zveze afr. tiska.

30. Četrtek. Sv. Hiacinta. P. o. kakor 16. dan.

»BOGOLJUB« — ZA NOVO LETO!

Leto 1929 se je nagnilo h kraju. »Bogoljub« stopa pred Vas z novim letnikom. Ob tej priliki se toplo zahvaljujemo gorečim gospodom duhovnim pastirjem ter vsem množestvilnim pospeševalcem našega lista, prav posebno še članicam in članom naših Marijinih družb širom domovine, ki so se tudi v minulem letu tako obilno trudili za razširjanje »Bogoljuba«. Izvrševali so s tem najlepše in najuspešnejše kulturno in apostolsko delo našega časa. Obenem z zahvalo pa takoj združujemo iskreno prošnjo: vztrajajte pri tem delu tudi nadalje, dokler ne pride »Bogoljub« prav do zadnje slovenske koče.

Posameznikom pa iznova kličemo: Naj ne bo nobenega, ki bi radi pičlega zaslužka ali številnih drugih izdatkov, radi te ali one materialne izgube hotel črtati izredno majhno postavko za naročnino »Bogoljuba«.

Prav posebno veljaj to še za člane in članice naših kongregacij. Nobeden in nobena ne sme biti brez stanovskega glasila. V vsako hišo »Bogoljuba«! Vaše apostolsko delo o Božiču veljaj v prvi vrsti Vasemu glasilu.

Cena listu ostane dosedanja:

Din 20— za posamezne

Din 18— za skupne odjemalce.

Izven države stane »Bogoljub«:

v Avstriji šil. 3—

v Italiji lir 8—

v Češkoslovaški Kč 15—

v Franciji fr. 12—

v Ameriki dol. 0-50

ali v našem denarju 25 Din.

Naročnino pošiljajte kar največ mogoče po položnicah, ki jih najdete priložene današnji prvi številki. Zelo ustreže upravi vsak, ki zapiše na srednji del položnice besedico »star« ali »nov« naročnik. Vsaka prememba v naslovu ali načinu prejetanja lista naj se zapiše na zadnji strani položnice. Naročnina paj se odda vselej na tisti pošti, na katero »Bogoljub« redno prihaja.

Za vnete nabiralce in nabiralke so tudi za leto 1930. določene nagrade:

Za 25 novih naročnikov bomo dali lepo Marijino sliko s priznanjem uredništva, za 15 naročnikov primeren knjižni dar v vrednosti 50 Din, za 10 oziroma 5 novih naročnikov primerno knjigo ali na željo kak drug nabožen spominek.

Dobrotni Bog naj na priprošnjo nebeske Matere obilo blagoslovi tudi v bodoče naše skupno prizadevanje.

Uredništvo in uprava.

PROŠNJE.

Družbenica priporoča presv. Srcu Jez. in M., sv. Tereziji Det. J., sv. Jožefu, sv. Antonu in sv. Alojziju spreobrnjenje svojega očeta in dober napredek brata v učenju. — J. D. se priporoča Mariji Pom., sv. Tereziji Det. J. in sv. Ani za zdravje in za srečen izid. — T. R. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Tereziji Det. J., † Slomšku za zdravje v težki bolezni. — I. T. priporoča sebe in brata Mariji Pomočnici za pomoč v težki zadevi; sv. Antonu zdravje živine; sv. Mali Cvetki in † Slomšku zdravje matere; presv. Srcu J. mir s sosedom.

ZAHVALE.

M. S. se zahv. presv. Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki, † Slomšku za uslišane prošnje. — T. R. se zahvaljuje sv. Tereziji Det. J., presv. Srcu J. in M. za srečno vrnitev od vojakov. — J. G. se zahv. sv. Antonu in sv. Mali Cvetki za pomoč v dveh važnih telesnih zadevah. — Zorin Janex (Sladka Gora) se iskreno zahvaljuje presv. Srcu J. in M., sv. Antonu Pad. ter sv. Tereziji Det. J., da je nazaj dobil ukraden predmet. — M. Gerkman se zahv. presv. Srcu J. in sv. Jožefu za uslišano prošnjo.

KNJIZEVNE NOVOSTI

Alfonz Klemenčič, O. Teut., Molitve. Založil konzorcij »Križa«. — Lično opremljena knjižica obsega jutranjo molitev, zahvalo po sv. maši, molitve pri učenju, molitve pri mizi, pred Najsvetejšim, večerno molitev, Marijine antifone, slavospjev sv. Ambrozija, v dodatku pa še par psalmov. Molitve so liturgične, to se pravi, vzete iz knjig, ki jih rabijo cerkveni služabniki. Za skupno molitev po zavodih zelo primerne. Priporočamo!

Koledar Ave Maria za navadno leto 1930. Sedemnajsti letnik. Chicago. — Letošnji ameriški koledar je še posebno lep in zanimiv, ker prinaša obširno poročilo o prvem slovenskem katoliškem shodu v Lemontu. Nihče ga ne bo čital brez koristi.

Katoliška akcija je prerod katoliške duše. Katoliški prerod je duša katoliške akcije.

Ne pozabite: Kakršna vaša knjiga, kakršen vaš časopis, tako vaše življenje, taka tudi vaša usoda!

Znan je pregovor: Povej mi, s kom občuješ, in jaz ti povem, kdo si. Še bolj resnično: Povej mi, kaj čitaš, in jaz ti povem, kaj si ali kaj kmalu boš.

Samo 49 Din

Št. 125. Budilka, 16 cm visoka, dobro kolesje, 3 letno jamstvo Din 49—
Št. 103. Enaka, 19 cm visoka Din 64,20
Št. 106. Enaka, z radijskim stev in kazalci Din 76—
Št. 120. Kovinska že na ura z dobrim koles., namazana in regul. 31 gar. Din 44—
Št. 121. Enaka v radijskem stev. in kazalci Din 58—

— Cenik zastoj in franco —
Lastna protokollirana tovarna ur v Švicl.

H. SUTTNER - LJUBLJANA 7

Blago za obleke

se vedno dobro kupi pri obče znani tvrdki

R. MIKLAUC

Pri Školu Ljubljano

Pred Škofijo

Lingar, eva ul. - Medarska

Družinska pratika

je izšla in se dobiva se povsod. - Cena Din 5—

Orgelske koncerte iz ljubljanske stolnice, frančiškanski pevski zbor vsako nedeljo, najbolj izbrane božične pesmi

ce'o vrsto pevskih in glazbenih koncertov, oper, iger, nastopov podeželskih pevskih zborov, predavanja za gospodinjstvo in gospodarstvo, zanimive potopise,

verska predavanja, vsakodnevne novice, vremenske napovedi, napoved časa, borzna poročila, jezikovne tečaje itd. - lahko poslušate s pomočjo čudovite iznajdbe

RADIO

RADIO

v Vaši domači sobi, kakor bi se godilo vse to pred Vami. — Obrnite se za nakup takega aparata na prodajni oddelek

Radio-Ljubljana

Miklošičeva cesta štev. 5 --- poleg Uniona

Velika zaloga radio aparatov — po tako nizki ceni, da si ga lahko vsakdo nabavi

Precizne ure

Schaffhausen, Omega, Doxa itd.
dobite najceneje pri urarju

L. Vilhar, Ljubljana

Sv. Petra cesta 36

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvu i. t. d.

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obrestuje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka.

Tudi rentni davek plačuje posojilnica sama. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkevijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 160 milijonov dinarjev.

Budilke

po Din 60.— s triletnim jamstvom

Ivan Pakiz - Ljubljana - Pred Školjo 15

Posteljno in namizno perilo

A. & E. Skaberné
Ljubljana

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA

JUGOSLOVANSKE TISKARNE

PREJ

K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

Sv. Pismo

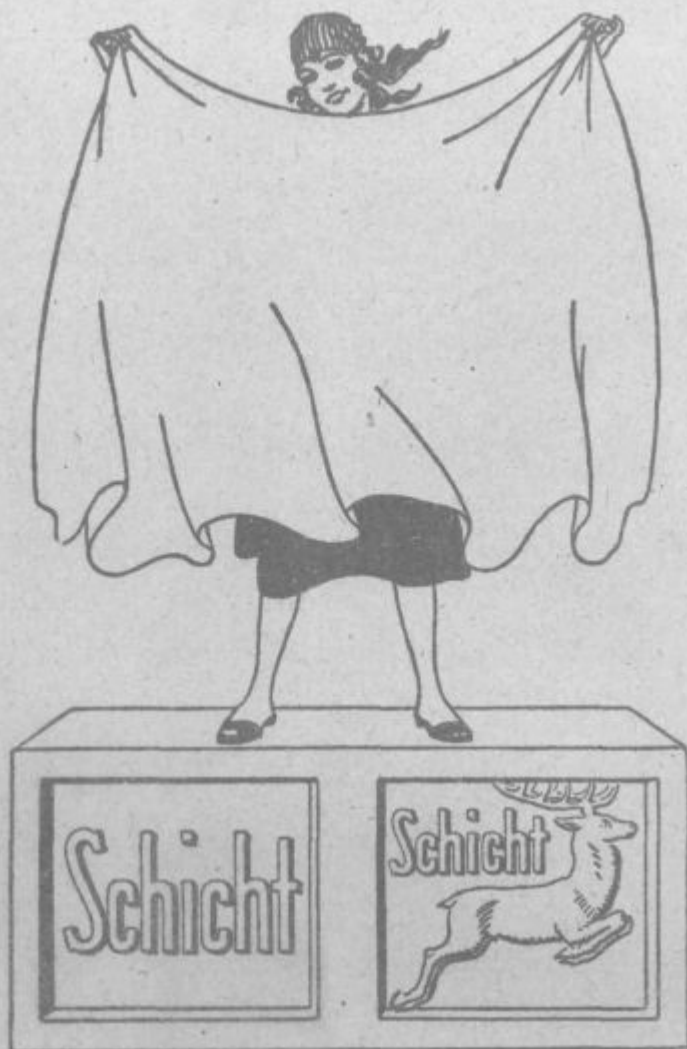
novega zakona (ravnokar izšlo) molitvenike vseh vrst v navadni in najfinejši vezavi, podobne, podobice ter rožne vence v največji izbiri ter razne druge devocijone, vse zelo primerno za

Novoletno darilo

priporoča po solidnih cenah

Prodajalna K. T. D. (prej H. Ničman)

v Ljubljani

**Namakaj z „Žensko hvalo“!
Izpiraj z „Jelenjim milom“!**

**Potem bo perilo,
brez najmanjše poškodbe,
brez truda,
ob največji varčnosti,
v najkrajšem času,
res popolnoma čisto!**

SCHICHT